

Cesta po Irsku

8. - 20. května 2003

čtvrtek

Nakonec se všechno vyvrbylo tak, že se Špulkou brzo ráno odjíždíme vlakem do Prahy. Většinu cesty jsem prospal, takže mi to uteklo rychle. V Praze jsme to vzali přes Václavák na Staroměstské náměstí, kolem orloje, přes Vltavu k Technickému muzeu. Podle domluvy má Špulka volat Andymu, ale její mobil má kikslo baterku a zachraňuje to až telefonní bud'ka. Andy už se známejma taky dorazil do Prahy a za čas dorazí i k muzeu. Mezi tím zalezáme do malé kavárny na dlabanec. V polovičce sbufnutýho salátu si to už Andy šine kolem. Špulka si ho všimla, takže rychle vyrážím ze dveří a hulákám na něho. Andy je klasicky vysmátej a hned po přivítání komunikuje se servírkou.

Po pívu vyrážíme do Technickýho muzea. Za mrzké vstupné ukládáme bágly do šatny ...drobněj šatnář se holedbal, že už tu měl horší bagáže, ale s mým 23 kilovým báglem to s ním viditelně zamávalo ...za rohem jsme se tomu zasmáli a vyrazili na prohlídku. Je tu skleníkový vedro, po malé aktuální expozici týkající se Ruzyňského letiště se zařazujeme mezi další lidičky kolující po galériích hlavního sálu. Nebudu rozebírat jednotlivé exponáty, každopádně je to zajímavý a stojí

to za to. Po nějaký době se vracíme ke vstupu a zjišťujeme, že to není všechno a čekají další expozice různých technických oblastí. Všechno tedy nestihneme prolézt. Přednost dáme hornické expozici s průvodcem, která začne za čtvrt hodiny. Za tu čtvrt hodinku jsme ještě rychle proběhli expozici času a fotografování. Důlní expozice ve sklepeních muzea je suprová, doporučuju. Ještě chvilku máme čas, takže bendíme po telekomunikační expozici, kterou zakončujeme malou sváčkou v místním bufetu, kde jsem dostal ke klobáse plesnivej chleba.

Šlapeme na nejbližší šalinu. Nepodařilo se nám sehnat lístky ani u řidiče, takže na Dejvickou jedeme na černo.

Městská na letiště odtud jede až za chvilku, kterou vyplňujeme lahváčem. Při otevírání jsem polil sebe i Andyho bat'oh, takže teď budeme smrdět ...to

bude v letadle věc. Odjíždíme busem na Ruzyňský letiště. Je čas. Na letišti odbavujeme bágly. Z báglu jsem odepnul stan a dopil vodu, aby to bylo lehčí. Nakonec můj bágl váží asi 16 kilo, takže to bylo zbytečný. Sedadla si vyměňujeme někde u okna ...dostáváme 13. řadu. Jdeme vyprovodit Špulku na městskou. Po rozloučení se vracíme zpátky do haly, kde se řadíme do fronty k celnickým budkám. Všechny věci co máme u sebe projíždí rentgenem. Na monitoru vidím Zenita skrz naskrz, musím ho stejně vyndat z futrálu ...prej ty starší celokovový foťáky. Musím ještě ukázat tyčky od stanu ...prej jestli nejsou

2. list

moc ostrý. Celní kontrolou jsme tedy prošli v pohodě a podle instrukcí se odebíráme do odbavovací haly. Sedíme a čučíme na letadla za oknem, tam to nalevo je určitě naše. Malá holčička se tu na nás culí, dělám na ní ksichtíky a její mamču zaujalo slovo „kukuč“ ...co že prej to znamená? Nějak jsme jí to vysvětlili a Andy hnedle komunikuje ...je tu prej provdaná v Čechách a to slovo nezná. Ted' mi došlo, že už v podstatě nejsme v Čechách a budeme muset komunikovat v angličtině ...už to začíná, jupííí. S kapkou zpožděním zaveleli nástup do letadla, řadíme se do fronty, kde znovu ukazujeme letenky a pasy. Prolezáme tunelem přímo do letadla. Zdravíme letušky a odebíráme se

uličkou na naši třináctku. U okna sedím já, je to hnedle kousek za křídlem. Aktivně zjišťujeme funkčnost všelikých hejblátek sedadel, skříněk, stolečků, světýlek a ventilátorků. Samozřejmě jsme též proběhli přítomné časopejsky a letáky v případě pádu letadla ...no tě péro, to je optimismus. Letušky předvádí zapínání pásů a použití záchranné vesty. Mezi tím se zahejbaly klapky křídla a letadlo se dalo do pohybu. Po předváděčce letušek pronesl řeč kapitán letadla, už se blížíme k startovací dráze. Pak motory dostali forsáž, kapku jsme se zabořili do sedadel. To je fofr, kola letadla klepou po ranveji jak po dálnici ...taky to nemaj moc rovný. Ted' už nelze vystoupit, jen doufat, že to vše bude v pohodě. Po chvíli koukám jak se beton ranveje začíná vzdalovat a letadlo nabírá úhel směrem nahoru. Čučíme na okolní krajinu, to je nádhera, jéééjda ...takhle to viděj ptáci každý den. Ve stoupání se letadlo natáčí směrem na západ, ted' zeměgulu vidím trochu víc ...hóóódně divnej pocit u žalóóóduku. V mírném záklonu pořád stoupáme až do výšky

10 970 metrů. Pod náma už jsou mraky, jen chvilka je vidět mlhavá krajina se záplatama políček a nitkami silnic. Čučím na křídlo jak se chvilka klepe. Letíme prej rychlostí kolem 800 km/h a venku je teplota asi mínus 59°C. Letíme vysoko nad mrakama, je to úplně jinčí krajina se spoustou hor a údolíma, prostě nádhera. V jednu chvíli se mraky přiblížili až k nám a v tom se ozval kapitán, abychom se připoutali, že prej budeme přelítávat vysokou oblačnost.

S letadlem a speciálně s křídla to haprovalo ostošest ...říkám si „krávě se taky ocas mele a neupadne“, ted' už stejně můžeme jen doufat, je to sranda. Po čase se roznáší pítí a jídlo. S Andym si dáváme sklenku červenýho, kafé, džus. Na dlabanec v plastový misce máme něco jako čínu. No určitě jsem se toho nepředjedl, ale pro normálního člověka to asi stačí. Na následující bezcelní prodej lihovin, cigaret či různých věcí nereagujeme. Mamča s holčičkou z odbavovací haly sedí hned za náma, teda holčina pobíhá uličkou a dělá na nás kukuče. Z přítomných novin jí vyrábíme čepice, abychom jí zabavili.

Většinu letu koukám z okýnka. Ted' se ukázalo dírou v mracích moře. Vidím aj ...že by lodičky ...a pod náma přelítlo jiné letadlo. Letíme nad okrajem pevniny, že by už Anglie? Časem se opět ozval kapitán, kvůli připoutání ...už bude přistávat. Po náma se čím dál blíž

3. list

rýsuje přímořská zelení zaplátovaná krajina osvětlená zapadajícím slunkem ...to je krása, krajina byla blízko, jako by jsme se skoro nepohybovali. Po čase to drnclo, vypaprčily se klapky křidel a

letadlo zanedlouho zastavilo u letištní budovy. Je asi devět hodin místního času. Za soumraku vystupujeme na letištní plochu. Andyho u letadla fotím s mamčou a pomalu se odebíráme do haly k celnici. Všichni procházejí v pohodě, jen nás tam chlapík dusí. Naše batohy už na vzdáleném zavazadlovém pásu jedou několikáté kolečko. Ještě, že jsme domluvený se Smidrsem, který tu má čekat. Druhý celník mu nakonec volá. Prošli jsme tedy ...Smidrs má náš zpáteční odjezd nakonec na starosti.

Má prej pro nás autem přijet Smidrsova zaměstnatelka Anna. Čekáme na ní před letištní budovou, stmívá se, lampy svítí a fouká mírný a svěže chladný vítr ...pohoda ...jen mi pořád nedochází, že jsme tu. Anna po chvilce přijíždí, začínáme promazávat fráze pozdravu. Báglováme se do auta a jedem asi tři kilometry (to jsme mohli jít pěšky) k Smidrsovu bydlišti. S Annou se loučíme. Smidrs nás ubytovává do obývacího a seznamuje s přítomnými spolubydlíci. Po rozkoukání přistupujeme na Smidrsův návrh jít na pivo. Proplejtáme se uličkami nově postavených řadovek až do jednoho pubu. Je tu celkem narváno, ale jeden stůl u okna s výhledem na rozsvícený Cork je volný. Andy jde pro dvě piny Guinessa a sklenku vody ...je to věc, pro mne zatím nejdražší pivo ...v přepočtu cirká za stotřicet Kč. Kolem jedenáctý se vracíme zpátky a jdeme spát. Andy vyťuhl hned jak lehl. Já tu ještě chvilku čučím se Smidrsem do map ...kam by jsme to mohli všude jet. Andyho bych za to, že se na naplánování aspoň přibližné cesty vykašlal a spoléhal až, že nám Smidrs něco doporučí a zapůjčí mapy, měl chuť praštit ...eště, že jsem koupil aspoň průvodce (později se hodně vyplatil). Nu což, hák se to vyvrbí. Pro zítřek se tedy pojedeme bez báglovů čučnout do asi třicet kilometrů vzdáleného městečka Kinsale a navštívit pevnost Charles Fort.

pátek

Vstáváme před desátou. Snídáme a doprovázíme Smidrsa do práce, kde nám chvilku dělá exkurzi. Loučíme se, jdeme na hlavní silnici a asi po kilometru za kruháčem začínáme stopovat. Vypadalo to bledě, auto nám zastavilo až po hodině ...v kratasech v tomhle chladném počasí asi vypadám blbě. Za tu dobu jsme několikrát stačili zmoknout a uschnout ...si musíme zvykat na tohle střídavé počasí. Jen jsem zjistil nepříjemnou věc, že ta má nová nepromokavá větrovka je po pár minutách promočená ...to sou krámy, tiše proklínám prodávče, kterej tvrdil, že je to na přeháňky dostačující.

Odjíždíme, Andy sedí vepředu a komunikuje ...opravdu tu máj volant na pravý straně. Kluk nás odvezl přímo k pevnosti Charles Fort. Opět prší, v pokladně kupujeme studentské lístky a za chladného deště dáváme přednost expozici v budově. Venku opět svítí sluníčko, takže vyrážíme prolejt rozsaňlý areál pevnosti trčící se nad ústím zálivu. Po nabažení se pevnosti a výhledů na moře odcházíme a šupajdíme k nedalekému vyhlídnutému hřbitovu s keltskými kříži. Ve skutečnosti to jsou dva staré travou zarostlé hřbitůvky s kamennými náhrobky ...hezky to tu máj. Ještě, než půjdeme do Kinsale, se jdeme podívat k moři ...je fakt sláný a na skaliskách je spousta žlutých ulitek šnečků a

4. list

chaluh.

Do Kinsale jdeme větší část cesty po úzké pobřežní asfaltce, kudy sotva projede auto. Po pár kilometrech jsme došli k přístavu, kde si dáváme voraz. Cestou nejvíc zaujal jakési lodní bagr bagrující bahno ze dna ...na to jak ví, kde pod hladinou již bagroval jsme nepřišli. Jak tak sedíme na molu přiběhl pes a v tlamě kámen, který před nás položil. Když jsme mu ho nehodili šel zkusit štěstí u dalších lidí. Vyvodili

jste z toho, že tu mají psi na aportování nedostatek klacků, takže jsou nuceni aportovat kamení.

Po odpočinku jsme vyrazili uličkami nahoru a pak opět dolů ke kostelu svatého Multose se hřbitůvkem. Ve vnitř byl opravdu krásnej, gotickej ...je tu jinčí atmosféra než v našich kostelech. Proklikatili jsme se náměstíčkem, který tvořila změť historických uliček s pubama a obchůdkama. Andyho jsem si vyfotil v telefonní budce Eirecom a vyrazili silnicí za městečko zpět na stopa. Čučíme tu za křižovatkou na takovém nešikovným plácku, ale

odjíždíme brzo a opět rovnou do Corku. Chlapík co nás vzal dělá v pivovaru a zná i český piva ...prej mu nejvíc chutná Staropramen. V sedm, jak na koni, jsme zpátky u Smidrsa. Osprchovali jsme se a vyříkali první zážitky. Po chvíli doráží i Smidrsova holčina Keity, s kterou nás seznámil. Na večeri jsme udělali rajskou, salát, dorazili se zmrzlinou a zapili to vínem. Nad mapama a průvodcem plánujeme další cestu ...zítra tedy pojedeme stopem na Killarney a pak uvidíme. Andy opět po chvíli vytuhl a mne furt nějak nedochází, že jsem na cestách ...snad zítra na stopu, dobrou.

sobota

Sbalili jsme se, nepotřebné věci jsme nechali u Smidrsa a po snídani jdeme už s plnou bagáží do centra Corku. Andy zkouší nabrat benzín do vaříče. Prvně se jde ptát, ale u první benzínky nepochodil ...nejspíš se jednalo o nedorozumění, že ta butylka není plastová (do plastovejch nádob se benzín nesmí tankovat). U druhé benzínky o kus dál už uspěl a do butylky čepuje půl litru bezolovňáku ...ta butylka a tankovací pípa mi připomíná rčení „jít na komára s kanónem“.

Zjistil jsem tu, že mi jaksi přestal fungovat expozimetr na foťáku ...to je pech. Se Smidrsem a Keity pokračujeme dál silnicí k centru. Dneska už jsem si vzal dlouhý kalhoty, abych neprovokoval a jako naschvál pořád svítí sluníčko. U novodobého kostela zahýbáme doleva a dalšíma uličkami proklikáváme k říčce, konkrétně k ramenu řeky Curragheen River protékající přes Cork. Míříme k picériji, kde má Smidrs za jakési kupóny slevu. Chvilí dilemou jakou dát a já pozoruji picéráře jak mastí picové placky. Asi po čtvrt hodince je pica za 10€ hotová a odebíráme se o kus

5. list

dál na mostek, kde ji sdlábnem. Po dlabanci se loučíme a s Andym pokračujeme dál po silnici ve směru na Killarney. Míjíme univerzitu, kde studuje Kejty. O kus dál na jakémisi zbořeništi prolezáme plotem ...Andy už potřebuje tentovat a já čůrat. Kus za křižovatkou začínáme stopovat s cedulí „KY“. Než nám asi po půl hodině zastavilo auto stali jsme se svědky malé autonehody ...jenom t'uknutí.

Řidič jede do Kenmare, takže přehodnocujeme situaci a jedem tam s ním. Ve předu sedí opět Andy a komunikuje, v podstatě se začátek komunikace skládá z „We're from Czech Republic“, „...can you speak more slowly“, „do you like Ireland?“, „...how long are you here“, where are you going?, „what did you visit?“, „Ireland is green and has fresh air“, „Are you students?“, „What is your job?“, etc... Chlapík byl v pohodě, zeptal se jestli to vezmeme silnicí přes kopce, že je tam krásnější krajina ...a že jo. A ještě nám pak udělal vyhlídkovou jízdu se zajižd'kou do Kenmarského přístavu, abychom viděli jakýsi slavný železniční most a nakonec nás s rozloučením vysadil na náměstíčku u infocentra. Hned jsme tam zamířili, jestli získáme nějaký info o místním národním parku. Mapy zdarma jsme dostali jen schématický a vede tam prej stezka. Kupujeme tu ještě pohlednice, známky ale nemaj. Jdeme se projít ještě uličkami, koupili jsme plechovkový piva, náhradní baterky do Zenita neměli a po obejití trojúhelníkového bloku jsme opět u parčíku vedle náměstíčka. Je tu aj podrobnější schématická mapa Killarney National Parku, kterou studuju a v parčíku si pak dáváme sváču.

Vyrážíme dál po silničce za město v severním směru. Zlatý český turistický značky, zdejší značení se skládá z plastovejch kůlů s malíčkou žlutou značkou turisty (později jsem viděl i další symboly), který jsou umístěny asi po kilometru a většinou je člověk najde náhodou. Klasika ...značka jde s námi ...takže raději jdeme podle tej šématickej mapky. Z Kenmare stoupáme a

stoupáme, domky kolem řídnou, ale všechny políčka a pastviny jsou ohrazený a vesměs vypadaj drnovatě a podmáčeně, takže na spaní nic moc. Kenmarský záliv s protějšími břehy se už začíná rýsovat, přehoupili jsme se přes sedýlko a klesáme do dolinky, aby jsme opět mohli stoupat. Na poslední silničkové křižovatce vedoucí k místním farmám chvíli lelkujeme. Andy preferuje silničkovou cestu doprava po vrstevnici ...by se tam snad dalo někde spát za těma chalupama. Já bych, ale raději polňačku, po které vede stezka horem stoupající do sedla mezi z daleka viditelné kopce Peakeen Mountain a Knockanaguish ...raději být dál od lidí, i když by jsme měli spát za nějakou ohradou a taky by bylo lepší se držet stezky, když nemáme podrobnou mapu. Shodli jsme se nakonec na mojí variantě, takže stoupáme po graduující cestě mezi ohradama, z kterejch na nás čučí ovce. Najít rovnej a suchej plácek pro stan bude ještě kumšt, tráva

6. list

všude kolem je drnovatá a podmáčená ...pokud je to rovný tak je to i podmáčený anebo se jedná o kamenitý terén. Jedno místečko s nedrnovatou travou pod snad jediným stromkem široko daleko a i mimo ohradu se naskýtá hned vedle cesty, jen je to tu trochu šikmý. S vodou problém nebude, mezi skalama tu tečou hned dva potůčky. Poprchává, jdu se, ale bez báglu ještě kouknout víc do sedla, kde by to mohlo být nadějnější. A taky že jo, ohrada tu končí a suchejch rovinek bez drnů tu pár je. Takže se vracím pro Andyho ...je pro ...tož se jdeme ubytovat tam, poprchává. Stavíme stan, pro dnešek jsme nějak zmožený a líný něco uvařit, krmíme se postupně chlebem ...takže tím se síla na vaření ztrácí úplně. Venku se pomalu stmívá, střídavě poprchává, kopce nad náma se halí do mlhy či mraků. Jdu se vyčůrat, kochám se rašelinovým údolím pod náma, v dálce se mihotají světa Kenmare ...vychutnávám si tu pochmurně sychravou atmosféru kolem. Trochu lituji, že máme stan, přeci jen v tom stanu je člověk odloučenější od okolního světa a neprosakuje tím prostředím. Ale zase pocit a jistota spát v suchu je k nezaplacení. Kompromis by byla plachta, ale tu by jsme tu nikde nenapnuli ...nejsou tu stromy. Nu, jdu spát, brouuuu.....

neděle

Ráno vegetíme
ve stanu dlouho,
v tom přitímí se
člověku nechce
moc vstávat.
Aktivuje nás až
čísi blížící se hlas.
Andy vybíhá ven a
ptá se jestli

nevadí, že tu spíme ...prej že ne, že jde jen pro zatoulané ovce. Vaříme a lelkuje tu ještě dlouho, počasí je typický ...přeháňka, sluníčko, přeháňka, sluníčko a na balení stanu nám vyšla přeháňka, takže na zádech ponosu aspoň o půl kila víc. Konečně odcházíme, vypapřčáváme se do sedla, které před náma otevírá dlouhé kamenité údolí s klikatící se říční nitkou uprostřed. Klesáme po traverzující cestičce a začíná mne přepadávat pocit, že v podstatě jsme přešli jen sedlo a to bude z těchto kopců všechno ...a kdo ví jestli se do nějakých hor vůbec ještě dostaneme. Navrhoju proto jít po levém hřebenu, třebas tam bude i výhled na Carrauntoohill nejvyšší horu Irska ...když už na ní nepůjdeme (je to už bokem ze současné trasy; nemáme mapy, aby šlo reálně vymyslet odkud kam; a hlavně by to bylo aspoň dva dny zdržení při našem šibeničním čase ...a stějně jsou ty vrcholky hor imrvéře v mlze ...takže nic). Andy hned oponuje, že má děravý boty a v tej mokrej trávě nepůjde. Hned na ta slova se mi vybavilo Andyho drsné holedbání před Smidrsem a Kejty jaký, že to má boty průtokáče ...a obratem jsem mu to vmetl, stejně po tomhle cestu-potoku, po kterém jdeme, dlouho suchej nebude. Andy se po chvílce ozval s návrhem, že se můžeme rozdělit a sejít na konci údolí, podle mapky u silnice. Ju, souhlasím, přidalo mi to i na náladě. Dohodnuto, беру to doleva po vrstevnici mezi balvany, kalhoty mám po chvílce cesty mokré až ke kolenům ...snad je na tom Andy líp. Často se koukám zpátky a na cestě hledám pohybující se postavičku ...tamhle je a taky kouká, máváme na sebe. V příkrřejších místech všude tečou potůčky vody, nejvíce je to vidět na skalách. Zaprší a na skalách vzniká tisíce potůčků a vodopádíčků ...je to nádhera budící respekt. Kličkuju mezi skalními výstupy a dávám bacha kam šlapu. Postupně stoupám výš, abych se dostal na vršek hřebínku a viděl co je za ním.

Z těchto míst je na zpět vidět patník vrcholu Peakeen Mountain, odolávám pokušení se tam vydat ...ač se to zdá kousek odhaduji to tam a zpátky minimálně na hodinu a to by se Andy pak načekal. V mokrej podmáčenéj trávě si to tedy čvachtám dál, horizont hřebínku jako by nekončil a čím jsem na něm výš tím víc fouká ...později jsem na koupené mapě zjistil, že se to tu jmenuje Windy Gap ...to sedí. Ke všemu se rychle blíží tmavý mrak, kterej s tímhle větrem věští pěknou dešťovou vychřici neli bouřku. Už je to tu, větrovka je na mne jako mokrej cár, беру to k blízké

7. list

sníženině u skal, kde je trochu závětří. Kdo ví jak to vypadá u Andyho v údolí. Baf ...fuj tajbl, nebyl jsem tu první ...druhou stranou zdrhaj tři ...já nevím co, snad jeleni, mělo to růžky či rohy a na kozy to bylo zase malý. Po chvilce stání mi začíná bejt v mokrejch hadrech pěkná kosa. Déšť

po čase ustává v mrňoulení, takže pokračuju po hřebenové louce či spíše rašeliništi dál. Júúúú, za skaliskem se vynořilo pleso ...a než jsem stihl utřít objektiv k focení přihnala se další deštivá smršť. Fujtajbls ...i když mokrej skrz naskrz, objevení tohoto jezera za to stálo ...později podle mapy se to tu jmenuje Glass Lough ...kdyby člověk o tom podle mapy věděl napřed, tak by pocit objevu nestál za to. Za jednou skalkou v závětří měním ve fotáku film. Potok vytékající z jezera tu vyryl celkem hluboký zářez, takže kvůli přejití budu muset k potoku dolu a opět nahoru, trochu to kompenzuju prodlužovačkou po vrstevnici, ale nakonec stejně musím kus podél bystřiny, než jsem našel místo kudy jí přelézt. A nahoru úbočím, ostražitě tu na mne čučí beran, kterému jsem tu nahnal ovce s jehňatama do soutěsky. A jak tak si dávám bacha na berana v jedné mokřině jsem pravou nohou žuchl do d'ury mezi drnama, takže jsem teď měl vodu v botě a ještě jsem si ji trochu vyvrkl ...nadávám si do peprníků, si tu zlom ještě haksnu tý vole, kdo tě odtud potáhne. S dalšíma békajícíma ovcema, který jsem tu vyplašil jsem se překlopýtal nad údolí s jezerem Upper Lake a někde pode mnou má vést silnice do Killarney. Navrknutou nohu jsem v kanadě stáhl, už to bolí jen trochu ...mohlo to bejt horší, do večera to určitě přejde.

Toj, stojím tu nad skalnatou stráň ...horší tu bude najít mezi skaliskama cestu dolů, snad tedy nesejdu do slepý uličky, abych se musel vracet zpátky nahoru v tomhle mrlounění. Místama je to vo hubu, stačí uklouznout a jedu po skále dolů. Zadařilo se, už stojím dole mezi drnama v podmáčené louce a nevěřícně koukám zpět kudy jsem to lezl, vzít to víc vpravo ...áááá z vrchu je to vidět úplně jinak. Za deště poskakuju po drnách, sem tam šlápnu do vody mezi ně ...už se aj těším na asfaltku. Stáhnutá noha je v pohodě. Trochu vlevo se jako v pohádce mezi stromama zjevila věž čehosi ...hrádek, zámek ...další objev, jééé. Jak už jsem psal ...mít mapu, tak by člověk šel na jisto, ale takhle to je překvapení ...objevitelský pocit. Mířím k tomu záměčku. Za potokem už jsem v areálu, není to tak velký jak se zdálo a pod polorozpadlým záměčkem už vede silnice. Prolezám místností bez střech, fotím pár fotek ...je to malý a opuštěný, ale krásný. Před záměčkem jsem vyplašil berana hlídače, přelezl zchátralý plot s cedulí „Private“ a už stojím na silnici. Oklepal jsem boty od bahna, vyklepal gaťata od namotanejších trav ...ajdááá šupajdá po silnici směrem na Killarney ...Andy už tě tam někde čeká. Místama hodně ouzká silnice se klikatí po úbočí, je tu celkem provoz, míjím bordel v příkopu ...irové jsou taky prasata. A za nedlouho docházím ke křižovatce, kde Andy čeká u vchodu malého kostelíka. Je tu celkem živo, auta tu zastavujou a lidi si choděj fotit přítomný mostek Galway's

8. list

Bridge. Ždímám košilu, fusakle, všechno. Andymu říkám o záměčku, že stojí za to se tam kouknout, že stejně se chci ještě najíst.

Mokrý hadry navlíkám zpět na sebe a i to sluníčko vyšlo ...třebas do večera uschnu ...optimismus už je tu, tož to je v pohodě. Než se Andy vrátil od záměčku stihl jsem do sebe naládovat kus dlabance ...takže můžeme vyrazit dál ...mokrý hadry teď už zase bez sluníčka studěj.

Vracíme se kus zpátky odkud sem přišel

Andy, stezka odbočuje doleva přes mostek, kde ve stoupání mizí mezi stromama. Za nedlouho přecházíme rašelinovou říčku, kde je naházeno spousta drobáků ...že bych se šel vykoupat??? Sranda musí bejt, pokušení provokuje, zeslákám se a lezu do studený vody. Je tu asi metr vody, Andy z lávky naviguje k blyštícím se drobákům. Za čtvrt hodiny jsem nalovil asi euro a půl a jeden starej irskej peníz ...z toho mám největší radost. Už raději vylejzám, tohle stačí ...raději neobírat místní skřítky o lesklé plíšky. Stoupáme výš do jakéhosi sedla, místní vzácné stromy jsou s okolím porostlé vrstvou zelenýho mechu ....krásná to mechechovatá krajina. Cestou v sedle a dále stromy mizí, je tu jakási umělá cestička z prachů ...eště že tu neudělaj promenádu z toho jejich parku. Okolní dávnou erozí obnažené kopce s podmrachnou oblohou buděj zvláštní pochmurnou náladu. Vpravo, vlevo se skalnatým hřebenem stezka schází do soutěsky kupodivu se stromy. Ze stromovaté soutěsky s divokým potokem jsme opět vyšli na rozlehlé travnaté

plošině. Kde se po kusu cesty objevil vodopád vytékající z jakéhosi valu. Ještě že nemáme mapu, ta by nám řekla vše ...těď si dokážu za tím valem a vodopádem představit

hluboké jezero ...který tam pak nebylo, jen údolní rovina. S Andym jsme to identifikovali na Torc vodopád, který tu má někde cestou být ...přeci by takovouhle přírodninu jen tak nepřehlídli. Jdeme dál, opět je tu dešťová přeháňka, ale po chvíli je pryč. S jejím koncem se nám tu zjevuje duha ...co duha, začátek duhy ...pár metrů od nás ...si na ni šáhnout. Přehoupili jsme se přes údolní hřebínek a celé další údolí nalevo s vrcholem Torc i s říčkou uprostřed se objevilo v celé kráse. Naše cestička v tomto údolí se jasně klikatí mezi loukami se šábím ...čeká nás dalších pár kilometrů než se zasa ocitneme mezi stromama. Jak krásně by se tu spalo, takové paloučky u říčky ...jenže se bojíme

porušovat místní zákazy ...oheň stejně není z čeho udělat a bylo by tu na nás všude vidět. Tož pokračujeme dál. Už tu jsou stromy a pak i jakási brána s cedulí parku ...tož se tu na noc za branou pokusíme někde zalomit. Bez bágů obcházíme okolí. Nakonec nacházím jeden bokovej plácek, kde

9. list

by se dal postavit stav. Potok je hned vedle. Po stavbě stanu vaříme, počasí se umírnilo. Křovinatej vrchol Torc nad náma a místní keřstromovitá scenérie připomíná pravěkou krajinu. Dopisuju canc, Andy do sebe naládoval léky a už chrupe ...tož jdu taky spát.

pondělí

Budíme se, vaříme. Je podmrakem. Vracíme se na cestu a jdeme dál. Za kus cesty stezka odbočuje k Torc waterfalls ...tož to pár kilometrů předtím bylo co??? Vodopádídkovou říčku s několika lodičkama přecházíme po mostku ...a po pěšině zkusíme jít kus dál ...něž nám potkající se človíček ukazuje mapu ...předpokládaný výhled na jezera tu není ...je tu jen vzácný les. Vracíme se přes mostek a jdeme dolejc cestičkou lemovanou křovinama. Po čase se před

náma zjevilo cosi vodopádovatejšího ...ted' už jsme fakt pod pravým Torc waterfalls. Je tu o to víc lidí. Vyfotili jsme to a vyrážíme dál proti skupinkám turistů mířící k vodopádům ...dyž to tak vezmu, u těch menších vodopádů to bylo nakonec lepší.

Od vodopádu sestupujeme po úhledné cestičce traverzující dolů. Andy si v jedné zákrutě zaskočil za keřiky ...klasika, za zákrutou se vynořila jedna rodinka, ale na Andyho vidět moc není. Za chvíli jsme dole na parkovišti u silnice, podešli jsme silnici malým tunýlkem a šlapeme dál po rovinatěj asfaltověj cestě, kde nás sem tam míjí povoz s koňmi vozící turisty na parkoviště pod vodopádem. Les v pravém pojetí skončil, vystřídal ho - něco jako zámecký park volně rostoucí promíchanej loukama, samozřejmě ohrazenějma. Chvilími poprchává, za sebou necháváme v celé své monumentnosti kopec Torc ...ještě, že jsem ráno lezení na něj dík křovinám zavrhl. Z té strany, kde jsme spali byl vidět jen předvrchol, od kterého k vrcholu byl ještě notný kus cesty.

Na jednom místě, kde se cesta přiblížila skoro až k vodě, jsme dali pauzu na pišingra. Sedíme na padlým kmeni stromu, svačíme a čučíme na okolní scenérii jezera s vystupujícími kopci v pozadí ...jako dělaný na nedělní rodinnéj piknik.

Za další kus cesty po asfaltové chodníkocestě se na velikej rovinatěj louce

zjevuje stavba. Vypadá to na zámek, podle cedulí Muckross House ...pořádněj to tedy haus. Netroufneme si cestu zkracovat po trávě a tak k zámku poctivě šlapeme po pravoúhle zalomenej cestě. Do vnitř do zámku nakonec najdeme, zato nám tu na křižovatce čovíček hned nabízí svezení v těch kočárech co nás cestou každou chvíli míjely. Ani se neptáme na cenu, odmítáme a jdeme po cestě dál. Kousek odtud jsem našel u cesty hnědou čepicu

10. list

...jupííí mám jirskou čepicu, sic je mi kapku malá, ale je nalezená. Je hezký vracet věcem nový život. Občas, když něco sám ztratím, tak se utěšuju, že to třebaš udělá nějakému nálezci velkou radost, tak jako teď ta čepica mne.

Po dalším kuse cesty se z lesa noří další mukrosská stavba, tedy zřícenina mužského kláštera Muckross Friary s přilehlým hřbitovem posázeným keltskými kříži. Opět poprchává, ale není žádné dilema se k němu vydat. Prošmejd'ováváme celý klášter i hřbitov, tedy jen kam je přístup. Stavba má i patro, spoustu gotickejch oken. Portál mi trochu připomíná Kounicej klášter ...bylo by supr tu spát. Vyfotili jsme tu pár fotek a vracíme se na hlavní tah asfaltovej cesty.

Málem nás přejel již zmiňovanéj povoz, když jsme se mu zmateně uhejbali. O kus dál zase Andy vysvětloval zmatenejm japonskejm cyklistům, kteří nechápali jakousi objízď'ku na cestě. U vody jezera u jakýchsi malých doků jsme marně přemejšleli jak zaparkovali strááááášně dlouhou loď'ku mezi stromy ...asi byla prvně loď'ka a pak vyrostli ty stromy jinakč to nevidím. No a po čase zmizel i

ten sporej les a my jsme se ocitli na chodníku předměstí městečka Killarney.

Kolem všelikých přepychových domů, hotelů, penzionů a já nevím kolem čeho šlapeme dál do centra. U prvního obchůdku zastavujeme. Kupujeme známky a chleba. Ještě chvíli při sváče vegetíme před obchodem a dilemujeme jestli jít a jak daleko je to k hradu Ross Castle. Dilema rozřešil až nedaleký šipkovník „Ross Castle 3km“, je to míň než jsme čekali, takže jdeme. Jedeme a jdeme, po chodníku vedle silnice mezi vilkami, všude plno aut a všelikých zákazů. Po čase se dopravní kolaps vysvětlil, páč tu po levé straně je dostihová dráha a něco se tu zrovna konalo ...asi dostihy. Pak už davy zmizely a kolem silnice s chodníkem jen mokřadovej les ...a nevěřím vočím,

v tom lese sou jeleni a není to voplocený, neskutečný. Ty tři kilometry se protáhly tak na pět, ale k hradu jsme dorazili. Je už zavřeno, ale obejít se to aspoň dá. Zkouším tu vodu z jezera zda není slaná ...není, je to fakt jezero. Vyfotili jsme to tu a po jinej asfaltovej cestičce po břehu jezera to míříme na sever ke zdánlivému centru města. Na jednom plácku je krásný výhled na hrad a Andy tu našel barevnou čepicu ...tož už jsme čepičáři dva, to je radosti. Sem tam míváme náký lidičky, jeden byl i

11. list

hovornej, ale rozuměl jsem mu úplně prdlajs, tak dvě slova z několika vět ...snad to ani angličtina nebyla. O kus dál jsme prozkoumali další polorozpadlou stavbu, vypadalo to jako řákej starej kryt ...kdo ví. Moc hodin do setmění nezbyvá, na jedné křižovatce cest vnuknutím odbočujeme doprava podél říčky. Cestou nás předbíhá pár powerwalking girls. Za chvíli se ocitáme na silniční křižovatce, za kterou se rýsuje řáká katedrála ...svaté Marie. Je tam otevřeno a příjemně. Chvilí jsme ve vnitř posedli a pak vyrazili do centra. Uličky jsou barevné s plno návěštníma štítama a potkali jsme i hledaný poštovní box na posláních pohledů. Přemýšlíme, že by jsme zašli na pivo, ale než jsme se rozhoupali byly všechny puby za náma, tož jsme se uklidňovali, že si koupíme aspoň plechovkový na benzíně. Jo, k benzíně jsme po silnici došli, ale pivo tu nemaj ...až po čase jsme zjistili, že na benzínách je zakázáno alkohol prodávat. A vedlejší market za kruháčem už měl taky zavřeno. Nu což, budeme sušit huby. Po silničce razíme dál s nadějí, že najdeme aspoň něco neoplocenýho a schovanýho na spaní. Jdeme a jdeme. Odbočka z hlavní silnice je slibnější, zítra se sem vrátíme nejspíš na stopa. A zasa bída, všechno oplocený, buď to se tu pasou krávy nebo je nedaleko domek. Jakousi nadějí na plac skýtaj až parcely na nové domky, není to oplocený a kolem každé parcely je vyhrnutý asi dvoumetrový val. Sice se jdu po silnici kouknout bez bágla ještě dál, ale tohle je asi nejlepší místo. Za tmy zalejzáme na takovou jednu parcelu. V pohodě. Vidět jsme minimálně, postavili jsme stan, raději jsme kvůli světlu z vařiče nevařili, sbuflí jsme něco suchýho a zalehli v přesvědčení, že určitě se svítáním budeme vstávat, aby nás tu někdo nenačapal.

úterý

Ráno nás budí zvuk řákýho traktoru a hlasy lidí ...a jsou podezřele blízko. Ty bláho, kolik je vůbec hodin. Andy vykukuje ven a prej sem jedou s bagrem. Rychlovka v balení, Andy se obléká a vybíhá ven ...eště, že ho tu mám, já bych tam za nima nešel se poptat jestli „není problém, že sme tu přespali“. Andy se vrací a prej, že problém není. Každopádně se balíme co nejrychleji, aby jsme vypadli.

Sbaleno, obchážíme stavaře, kteří jsou stále u brány a v brzkém ránu se vracíme na hlavní silnici. Ted' pojedeme stopem až do Galway.

Shodli jsme se na tom s Andym po předchozích dohadách, kam, kdy a proč. Každý jsme před tím měli nějakou mlhavou představu o tomhle vandru a chtělo nějak spojit naše představy ...zkušenost pro příště, že cesta fakt chce dopředu v hrubejch rysech napláňovat, aby jsme se pak vyhnuli různěm až ostřejm dohadům. Navštívit všechna místa stejně nemůžeme a času je málo. Takže ted' do Galway navštívit Andyho kámoše a pak se vracet zpátky dolů přes klify a poloostrov Dingl zpět na Cork a podle situace a času se uvidí.

Na křižovatce nám zastavilo hned druhé auto, dodávka snad s cementem. Chlapík nás veze do Castle Island, sedím u dveří s bágem na klíně, komunikaci obstarává Andy a tak i trochu klimbám. V Castle Island přecházíme na výpadovku a dál stopujeme. Vyfotil jsem stopujícího Andyho a za nedlouho jedeme osobákem, já opět vzadu. Poslouchám nekonečnou lekci angličtiny telefonujícího mafiána ...jak vystřižený z kazetové nahrávky při hodině angličtiny. Během cesty

12. list

telefonoval snad deseti lidem a furt se do toho blbě tlemil. Ale hlavně, že jsme jeli a po silnici to utíkalo rychle. Jede pro někoho na letiště v Shannonu. Cestou jsme zahlídli přistávací věž letadla a i nějakou zříceninu hradu ...už mne to tak nebere, že ji neprohlédneme, člověk nemůže stihnout všechno. Vysazuje nás za křižovatkou, na odbočce z hlavní silnice na letiště. Svítí slunko a za pangejtem dáváme sváču a Andy léky. Stopujeme dál, štěstí přeje. Opět odjíždíme po chvilce, tentokrát s novomanželky v osobáku. Chlapík je němec, který se tu provdal a odváží po částech svatebčany na letiště. Máme na výběr jestli budeme chtít vysadit na hlavním tahu kdesi u Crusheen nebo ještě o kus dál blíže Galway, ale bokem od hlavní silnice a se zastávkou na kafe. Jsme pro první variantu, takže teď tu čučíme na přehledným, ale rychlodrážním úseku silnice. Přesto máme štěstí a do půl hodiny odjíždíme a chlapík nás odváží až na vlakovo-busový nádraží v Galway sic si tak celkem zajel. Děkujeme, dáváme bonbón, koukli do nádražní haly a pomalu se odebrali na náměstí, které bylo překvapivě hned vedle. Andy vyťukává semesku a já do sebe lámu pišingr ...dilemujeme co dál. V podstatě nezbývá čekat než se ti Andyho kámoši ozvou, takže máme do tej doby volno. Podle mapky z průvodce se jdeme kouknout na katedrálu, v uličkách vidíme první pouliční umělce ...má to tu bejt tím proslavený, že tu hrajou na ulicích. Po pár uličkách

křižovatkách katedrálu nacházíme. Je opět fajn jako ostatní irské katedrály, po jejím probendění se obloukem vracíme k nábřeží a míříme k dalšímu kostelu svatého Nicholase. Andy mezi tím znervozňuje nepřicházející SMS, za to měl hned několik telefonátů z Čech. Lelkujeme před kostelem na lavičkách, čučíme po jirkách a pomalu začínáme přemýšlet o variantě, když se neozvou. Přespíme snad někde bokem na pobřeží, ale moc se mi nelíbí Andyho

varianta, že by sme tu měli pročekat ještě další den. Vítězí hlad, pokusíme se někde koupit chleba, Andy pořád preferuje nákej větší obchod, kvůli nižší ceně. Já, ale věřím, že cena chleba v jiných kvelbech nebude nijak echt rozdílná a nechce se mi kvůli několika centům běžet někam do tramtadýdá. Nakonec po optání chleba kupujeme v nedalekém obchůdku a sníst ho odcházíme na přístavní molo. Najezení dodalo něco nálady, takže razíme omrknout přístavní mola a pláž táhnoucí se celkem daleko. Rovné plochy s krásnou travičkou tu je jak z několika fotbalových hřišť, ale bylo by nás vidět se stanem zdaleka. Příhodnější to je přímo u pobřeží, je to tu schované za teráskou, placů tu je taky dost a večer tu snad nebude tak rušno ...power-walking-girls si snad daj pokoj s neustálým chozením sem a tam. Přepadává mne bobek, takže na aspoň trochu krytém místě si ulevuju ...ale zas tak klidný to tu není a ty chalupy či co to je na vytření taky nejsou ideální. Andy zatím sedí na kamenné terase a já se jdu nakonec přeci jen do toho Atlantiku

vykoupat navzdory nevěřicným pohledům kolemjdoucích lidiček. Voda je tu mělká, ale nejdu nějak daleko, moje fóbie z vodní hladiny je silnější, takže se spokojím s rácháním se na mělčině. Andy mne fotí, vylejzám, suším se na větru, je mi teplo a zasychající sůl kůže příjemně stahuje ...fajn pocit. Zvoní Andyho telefon a konečně ta správná semeska. Jako švihnutím proutku z Andyho spadává nervozita a pokouší se udat naši polohu,

13. list

nakonec sraz padá na náměstí u kanónu. Loučím se s vidinou spaní na pobřeží s ranní koupelí a svižným krokem to míříme zpátky na náměstí. Chvilí tu čučíme a vyhlížíme, teda spíš Andy ...já nevím jaké tváře mám vyhlížet. Po chvilce přeci jen přicházejí dvě osoby, Andy mě seznamuje s Frantou a Verčou. Vegetíme ještě nějaký čas na náměstí u fontány s plechovou skulpturou představující snad plachetnici. Plkáme, tedy spíš Andy, o všem možným ...o stopu, o krajině, o lidech, o životě tady, o jejich práci. Plkat se dá i jinde, takže se přesunujeme k nim domů, procházíme kolem známého přístaviště, fotím tu jakési pomník ...později se dovídám, že je to památník na Kolumbův příjezd. Míříme dál po silnici, vlevo odlejevající se moře vpravo novodobá zástavba. Cestou potkáváme jejich známý, ale pokec je krátký a stejně už prej je to jen kousek k jejich podnájmu v jakémsi polopaneláku. Je to opět v celku nové stavení jako ostatní zástavby v irských městských perifériích. Vytápáváme do ixtýho patra. V bytě bydlí víc spolubydlících,

ale potkáváme jen jednoho. Rozbáglouváme se v jejich ložnici a přesouváme do kuchyňo-obýváku, tady prej budeme spát. Verča dělá dlabanec, my se zatím nakváníme vodou, v dlouhé chvíli se rozhlížíme po bytě a strašíme anduláka v kleci. Po dlabanci půjdeme někam na pivo.

Nadlábli jsme se a po dlouhé chvíli k večeru vyrážíme zpět k centru do nějakýho toho pabu s irskou muzikou. Kecá se, Franta vede, proklíčkováváme spoustu ulic až stojíme před jedním pabem. Vevnitř je živo a volno jen u výčepu s hafo pákama na různý píva. Prej se pak přemístíme nahoru, kde má za čas hrát muzika. Franta nás zve na prvního ginesa. Správná to hospoda, úplně jinčí atmosféra než u nás. Za chvíli si kupuji další pivo za tři eura a něco z jinčí pípy ...ted' už přesně nevím co to bylo, ale gines chutnal víc. Pak se přemístujeme s dalšíma lidičkama nahoru a zabíráme stůlek u okna, hned vedle stolu s kapelou. A hrajou, to je dupák, to by chtělo nahrát. Prokládaj to irskejma báchorkama, kterejm nerozumím ...ale je to hezký. Kecáme, popíjíme ...prej ve dvanáct zavíraj podle zákona všechny hospody. A asi o půl dvanáctý zablikalo světlo, to prej znamená poslední možnost

si něco objednat ...to sou teda věci. Nu což musíme jít, venku zkouším ještě vyfotit pub, ale přestal fungovat blesk, takže z toho bude velká tmavá ulice. Vysmátí se proklíčkováváme uličkama zpátky. U jednoho baráku čouhá z popelnice čepica Santaklauza ...co ty lidi nevyhoděj. Hahá, výzva pro mne a Andyho, čepice sou dvě a jeden obleček, ten zabavuju pro Loupežníka. Za chvíli jsme v bejváku a rozkládáme se v obejváku na zem. Po nás přichází ještě jeden spolubydlící, něco prohodil o pívu a zasa zmizel.

středa

Budím se do světla a už nezaberu ...ráno po ginesu je v pohodě, přece jen ho zasa tolik nebylo. Chtěli jsme odejít brzo ráno, ale blbý se nerozloučit, takže čekáme až vstanou naši hostitelé a já zatím probírám knihovničku hned vedle mne. Před polednem se Verča vyklubala ve dveřích, posnídali jsme, rozloučili se s Frantou. S Verčou razíme známou cestou zpět k centru. Verča jde do

14. list

práce, loučíme se s ní u jedné uličky a pak ...už sme zasa na cestě, ale tahle návštěva Galway stála za to ...myslím, že jsme i pochopili aspoň kousíček irské kultury.

Přecházíme náměstí a podle mapky a informací míříme na západ na výpadovku. Cestou kupujeme chleba, navštěvujeme přílehlý hřbitov s keltskými kříži a po několika kilometrech s hafo kruháčema to za jedním na sluníčku kotvíme s dvojcedulí „Cliffs“ a „Moher“. Aut tu jezdí hodně, ale uklidňujeme se, že tak jedno ze sta může jet naším směrem. Irskej stop nezklamal a asi po půl hodině nás bere ženská, učitelka angličtiny ...pořád nás opravuje v gramatice ...prej deformace z povolání. Andy pravda gramatiku sype halabala, ale ten se z toho aspoň vykecá, takže se domluví. Já si myslím, že jsem na tom s gramatikou líp, ale zasa to kecání mi nějak nejde, takže Andyho spíš jen doplňuju. Učitelka jede jen do městečka Ballyvaughanu což je asi na půl cesty ke klifům. Tam přecházíme křižovatku a popocházíme pár set metrů na další stopovací plac. Provoz je tu slabej, ale jít pěšky je to ještě daleko. Vedle je hned internet-café, dívím se, že tam Andy nechce zajít. Štěstí se na nás po chvilce opět usmálo a bere nás opět ženská, tentokrát fotografka. Andy má aspoň nové téma na pokec. Přejíždíme nějaké kopečky pokryté skalnatou sutí, kde je krásný výhled na Galwejskej záliv ...sama řidička nám nabízí jestli si to chceme vyfotit, že nám zastaví ...pohodářka. Blížíme se ke klifům a ona kvůli nám ještě zajíždí k pobřeží u Doolinu a opět několikrát zastavuje, aby jsme si vyfotili krajinu a hrad nad Doolinem. Pak nás vysazuje na parkovišti na oficiálním přístupovém místě k slavným Cliffs of Moher. Děkujeme

...kdyby byli všichni lidé jako ona, tak je radost stopovat. Chvilí se rozhlížíme po okolí, je tu plno aut a busů a davy mířící k moři, což nevěští nic povzbudivého. Proplejtáme se kolem stánků s cetkami, přemejšlíme zda si nekoupit batikovaný plátno s irským motivem, ale Andy že prej to pak ve městě bude levnější ...no přesvědčil mne. I když je tu přelidněno stojí to za to, ty útesy jsou monumentální. Dvě stě metrů skály nad mořem vinoucí se hafo kilometrů na obě strany a sluníčko dodávající optimistickou náladu ...ostatně dneska ještě vůbec nesprchlo, to je podezřelý. Míříme to po cestičce s mírným stoupáním doprava k věži, která byla dříve nespíš majákem a kocháme se panorámata skal a Atlantiku. Od okraje skal nás dělí kamenný plůtek udělaný z místních velkým

placáků břidlice. Chodit úplně na kraj stejně není radno, přeci jen to občas musí padat ...ale lidi si tě nedaj pokoj. Za válcovitou věží se v dálce rýsují Aranské ostrovy a za nimi více vpravo se táhne pobřeží Galwejského zálivu. Mořský vzduch hnaný větříkem tu nádheru jen umocňuje. Na věž se platí vstup, ale asi neuvidí více než my pod ní. Po hafo fotkách a panorámatech si pod věží dáváme dlabanec. Potkali jsme tu i několik česků, kteří prej jsou v irsku

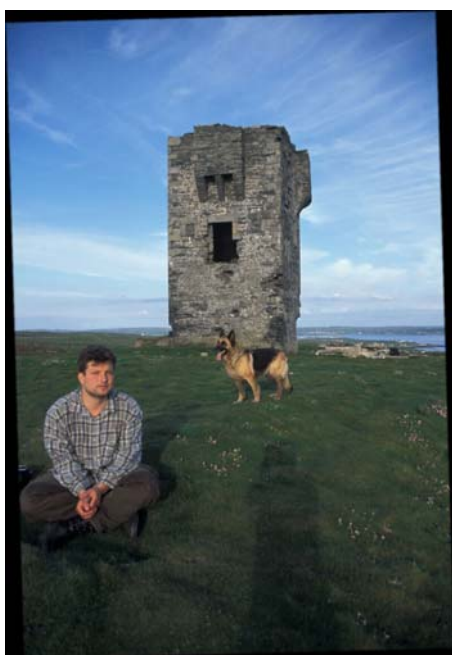
15. list

služebně a sem si jen zajeli. S plným žaludkem se pak po cestičce vracíme dolů, kde na skalní plošině i přes zákazové cedule vegetí spousta lidí, přelejzáme chabý plůtek a jdeme se taky pokochat závratěma. Většina lidí se k okraji skály plazí a tak zkouším co vydrží moje závratofobie. Výrazný problém mi stoupnou si na okraj a kouknout se dolů nedělá ...pravda respekt z toho mám, dřív to bývalo horší, ale natrénovat se to dá. Na skalní plošině se na sluníčku vyhříváme ještě dlouho, udělali další spoustu fotek a nechali se od nás vyfotit ěací kluci. Přemýšlíme, kde asi budeme spát, v dálce na útesech se krčí další věžička a nemuselo by tam být na rozdíl od tohoto místa rušno ...a podle mapy by jsme zítra mohli pokračovat odtamad' dál. Lidi sice taky chodí po útesech směrem k tej věžičce, ale všichni se po čase vrací. Odhadujeme, že to takových pět kilometrů může být.

Budeme tedy muset jít, aby jsme tam do soumraku došli. Cestička se vine kolem plotu pastvin a po hraně útesů

...někdy mi připadá až nebezpečně blízko, ale raději nedilemovat jak často a jak velký kusy okrajů padaj dolů. Čím jsme dál, tím potkáváme míň lidí ...věž v dálce se přibližuje pomalu a na půlhod'ku cesty to není, takže to tě pak většina lidí vzdá a vrací se. Přešli jsme i několik lomů, kde se těží ty velký placáky břidlice a doufali, že aspoň v jednom narazíme na vodu, ale prdlajs ...všude sucho až na jednu kalužinu. Za jedním lomem si pak dáváme pauzu a jak tak ležíme vidíme jak se k nám přes

pahrbky pomaloučku přibližuje skupinka lidiček ...ti se asi nechtěj vzdát věžovatého cíle ...doufám jen, že tam nechtěj spát. Jsou to lidičkové staří přibližně jako my, dvě holky a kluk. Zdravíme se a Andy hned začíná komunikovat ...po chvilce povídání se posadili kolem něho. Jsou to němci a putují po farmách, kde za jídlo vypomáhají a po čase táhnou zase dál ...taky pěkný způsob cestování. Já se vyhřívám opodál a nestačím zírat na Andyho ukecanost ...co ten s nima dokáže probrat za pitominy. Chtěj prej taky dojít k věži a pak se vrátit na noc na farmu. K věži pokračujeme tedy spolu. Slunce se pomalu sune k obzoru, v dálce se leskne tečka lodi, kolem útesů nad mořem prolétl vrtulník a útesy vypadají z každého místa jinak ...prostě pohoda. Se soumrakem dorážíme k věži, která je narozdíl té předchozí hranatá. Střechu má rozpadlou, jen vevnitř trčí několik trámů, které ještě nepohltil čas. S děckama vegetíme na špici travnatého výběžku, kukáme na rozplzlý západ slunce a dělíme se o různé pochutiny jako čokoláda, křížaly.... Za

tu hod'ku co tu s náma ještě seděli tu proběhl jen děda s vlčákem, takže to tu snad bude na noc v pohodě. Horší to je s vodou ...aspoň nějakou na vaření. Andy se sám nabízí, že se koukne ke strouhám na pastvinách, přinejhorším až ke vzdáleným domkům farem. Já zatím stavím stan. Andy je kupodivu celkem brzo zpátky a voda ze strouhy snad bude po převaření v pohodě. Ještě než bude úplná tma jdu se kouknout dolů pod skály, ulevuju si tu za nejbližším kamenem a

scházím po jakési cestičce dolů kam až to jde ...dolů až k moři se ale sejít nedá. Obracím se tedy a šlapu ke stanu, kde už Andy žhaví vařič. Za úplňkovatýho Měsíčku jsme uvařili, pojedli a nezbyvá než zalézt do spacáků a nechat si něco pěkného zdát.

čtvrtek

Vstáváme celkem brzo, venku mrňoulí a nad náma se táhne nekonečná mračnatá deka ...to nevypadá na přeháňky. No včera celej den nesprchlo, takže dneska tě bude zataženo imrvére. Balíme se a přes pastviny míříme k cestě vinoucí se dál mezi pastvinama a farmářskejma domkama. Pastviny jsou většinou prázdný, takže si tu v pohodě šupajdíme ...jen z několika na nás čučí krávy. Přelejzáme kamennou zídku z pastviny na cestu, na kterej překonáváme ještě pár vrat až se bojíme, že nás někdo uvidí a bude nám nadávat

v angličtině či spíše v irštině. Naše obavy se nepotvrdili, vypadá to jako by ty domky byly opuštěný, nikde ani živáčka ...kromě krav. Podle mapy budeme muset dojít až do městečka Lehinch, kde už vede hlavní silnice. Podle odhadu to může být tak patnáct kiláků, po těchle klikatících se silničkách i víc. Mrňoulení postupně přešlo v déšť a nevypadá to, že by chtělo přestat.

V duchu opět proklínám prodavače, kterej tvrdil, že ta moje nová a drahá větrovka by měla déšť několik hodin vydržet. Sem už celej promáchanej a v tomhle větru mi zrovna velký teplo není. Nezbejvá než jít, aspoň nohy se zahřejou. Po silničkách to ubíhá rychle, na mapě by jsme měli procházet vesnicí Liscanor, ale jak to tak vypadá Liscanor jsou asi ty roztroušené domečky už od Hags Head. Vpravo od silnice směrem k moři se objevuje hřbitov, míříme tam. Plašíme odtud jiného človíčka, dřív to tě

byl kostel se hřbitovem, ale z budovy jsou už jen obvodové zdi. Prší a fučí, Andy hledá závětrří, kde by si mohl vzít léky. Já se kumuluju do dalšího rohu místnosti, kam vítr nezahání déšť a snažím se zahřát ...marně. Po čtvrt hodině razíme deštěm dál, pomalu se blížíme k mostu přes zátoku, který budeme muset přejít. Domků kolem silnice tu výrazně přibýlo ...že by Liscanor? Přešli jsme most, za kterým domky vystřídaly jakési travnaté haldy. Andy naznává, že jsou to písčné duny ...asi má pravdu, písek na netravnatých místech z toho vykukuje a řeka vlévající se

17. list

do zátoky ho tu mohla naplavit. Po pravej straně duny a po levej pastviny s kamenným torzem věže ...že by zasa nějaká zřícenina? Už mám přezříceninováno, je mi zima, musel bych překonat několik ohradníků a riskovat, že mi někdo vynadá ...a stejně bych neviděl víc než od silnice ...asi stárneš Peprníku, jindá by jsi se tam šel juknout i kdyby jsi se plazil po čtyřech. Čím víc se blížíme k Lehinch tím víc se na těch písčinech dunách objevuje lidiček s golfovejma holema ...asi to bude golfový hřiště. Těsně před Lehinch to završuje honosná stavba golfistického klubu a dál se už pak rozkládají městské domky. Na křižovatku hlavní silnice už je to kousek a na chvíli pauzy využíváme přítomnou busovou zastávku, ke které právě přijel linkový bus ...trochu těm

lidem v něm za oknem závidím to teplo, který tam asi mají. Raději jdeme dál, míváme plno občůdků a buřůků ...takovej teplej čaj to by bylo, zato my se jdeme podívat na vyhlůdku. Ale i za toho psůho počasí je tu krásnej výhled na pláž, na kterou

se ženou zpěněný vlny ...dělám z toho další panorámato. Pokračujeme dál po silnici někam na příhodné místo ke stopu. Andymu se nelůbil první plac na rovince v mírným stoupání ...bych ho bacil, zato před zatáčkou, kde se nedá pořádně zastavit je to ok. To su zvědavej estli někdo zastaví tej zmoklej slepici s ufonem ...tím myslím sebe a Andyho v plášťence. Náš současněj cíl je městečko Dingl. Cedulu máme, ale nakreslenou do Tralee, což je město asi v polovičce cesty, ale i tak je to pořádněj flák cesty bez hlavního tahu a ještě přes trajekt ...aspoň za ten trajekt kdyby se nám dneska podařilo dostat, tak bych to považoval za úspěch. Stepujeme na silnici, střídáme se když už levačka bolí a nic ...nedivím se. Už tu stojím jako solnej sloup, když zastavil kluk se zeleným bednobusem. Nevěřím tomu, na otazku „árjú going tú Tralíí“ kladně odkejl. Já a bágly se skládáme dozadu k surfu, Andy jde komunikovat dopředu. Kluk s dlouhejma vlasama je prej německej študent a ted' má pár dní volno a jede surfovat někam ke Castlegregory ...chvíli to Andy

hledá na mapě ...bláho, to je na našem dingelském poloostrově, pak už to je do Dinglu kousek. Tak to je teda kauf, optimismus se opět zvedl a pomalu se i zahřívám ...třebas ta mokrá košile na mne ještě dneska uschne. Andy vepředu kecá o všem možným a já si vychutnávám znovunabytou pohodu a pozoruju mokrou krajinu za oknem auta. Je to správněj bednobus ...wolsvágén, tu je postel, vařič, malá kuchyň se šuplíkama a skřínkama, u kterejch se v zatáčkách votvíraj dvířka ...si něco takovýho, až budu línej chodit pěšky pořídím. A pojedeme i trajektem ...ještě sem žádným nejel, teda kromě lipenskýho přívozu. Za městečkem Killimer sjíždíme dolů k moři a řadíme se do kolony aut. Trajekt tu stojí, takže nebudeme muset čekat a odjíží prej za chvíli. Nalodili jsme se ...ani to moc nedrnclo, s Andym vylezáme ven prohlédnout trajekt. Déšť' trochu polevil, zato vítr dík otevřené hladině je větší, ale už jsem nabył tepelnou rovnováhu, takže vlhký hadry už tolik nestudí a celou cestu trajektem čuším venku. Odpíchli jsme se od mola a míříme to na druhou stranu zálivu k nějakýmu komínu

...z blízka se z toho vyklubala hnusná továrna. Andy to vzdal a na chvilku zalezl zpátky do auta, takže teď pozoruju vlny sám ...s trajektem ani nehnu ...jen jednu chvíli, kdy vítr foukal víc, to trajekt kapku rozhoupalo ...aspoň něco. Blížíme se k tomu komínu, pod kterým se vyklubala továrna. Celou továrnu jaksi objíždíme zleva, kde je za ní v zátočině schované molo s čekající frontou aut. Koukám ještě na přistávací manévr a pak rychle šupajdím zpátky do auta, abych nezdržoval. Vylodili jsme se a jedeme dál směrem na Tralalí (správně psáno Tralee). Jaksi jsem zpozoroval, že chvilka je v autě nějak ticho ...že by Andyemu došli konverzační témata? Pravda, už pár hodin jedu a furt kecat se taky nedá. Dlouhá cesta je únavná, sám mám co dělat, abych neusnul ...kdo ví, možná jsem si nakonec i schrupnul, páč se mi zdá, že v tom Tralalí jsme nějak brzo. Kdesi za Tralalí se po pravej straně zjevil velkej větrnej mlejn. Rychle vytahuju foťák a jukám při tom na Andyho ...to je asi ten, o kterým jsem včera četl v průvodci ...Blennerville Windmill, největší fungující mlejn v Irsku a Británii.

Blížíme se k místu výsadku, jako nejideálnější se jeví křižovatka u vesnice Camp. Z křižovatky vedou obě cesty na Dingl, ale kdyby jsme se tou jednou cestou svezli ještě kus se surfařem, tak si odřízneme tu druhou a víme prd, která je hlavnější. Takhle, když budeme stopovat s cedulí před křižovatkou, máme větší šanci na oba směry. Děkujeme a vystupujem, už neprší, ale pod mrakem je furt. Děláme čírpauzu, něco jsme naládovali do žaludku a stopujeme dál. Po chvilce nám staví dva chlapíci se škodovkou jedoucí z práce. Jedou tou severnější cestou přes hory, takže třeba i něco uvidíme. Andy se chytl nového kecacího tématu o Škodovce ...prej sou s ní spokojený a v Irsku je to prej celkem populární auto ...to sou věci. Silnice stoupá, místama i serpentýnami, výš a výš, ale čím jsme veš, tím tu je větší mlha, takže ty údajné strže pod náma stejně neuvidíme (podle později koupené mapy v těch roklinách je plno jezer ...je škoda, že byla mlha). Sem tam je silnice dost ouzká a nalepená na skále ...a i pár ovcí nám přeběhlo přes cestu a zmizelo v mlze. V jedněch místech, asi v nějakém sedle, se stoupání změnilo v klesání a až do Dinglu jedeme z kopca. Vysazují nás kdesi na nějaké dingelské hlavní ulici ...hahááá sme tu, do setmění ještě nějaký čas zbývá a kousek od nás je internet-kafé. Tož z radosti, že se nám sem podařilo dostat už dnes, jdeme poslat známým nějaký ty mejly. Teď už nezbejvá než si najít nocležiště, míříme to směrem odkud jsme přijeli autem, protože se nám zdálo, že to tu za městečko nebylo daleko. Míjíme pab, v kterejm prej hrajá (informace od škodováků) ...s trochou rozpaků tam na jedno zalejzáme. Lidí

je tu málo, ale hoří tu krb, u kterého zabíráme stůl ...to je věc, teplo ohně. U výčepu si každej kupujeme půllitr piva Bulmers ...obecně je tento typ piva nazýván cider, čti sajdr. První chuťovej dojem ...no něco mezi jablečným moštem a burčákem. Co jsem hledal pak ve slovníku, tak "cider" znamená "jablečný mošt" či "jablečné víno". Takže to nakonec pivo vůbec není, ale nechutná to vůbec špatně a nějaký promile to má. Než

19. list

Andy dopil jedno, dal jsem si ještě dvě ...krásně se sedí a nikam se nechce. Začínají se tu shromažďovat hudební instrumenty a byly jsme požádáni jestli by jsme si nepřesedli a uvolnili tak plac muzikantům ..."jojo, wif pležr". Tak to dáme ještě jedno pivo a poslechneme si jak hrajou. Jsou tři basák, bubeník a dlouhomasá kytáristozpěvačka. Nehrajou klasickou irskou dupavou mjúziku jako v Galway, ale novodobější hity, který znám z příležitostnejch poslechů, ale nikdá jsem nevěděl že jsou irského původu. Atmosféra tu je fajn, i když většina lidí bere muzikanty jako zvukovou kulisu ...což mi připadá vůči těm třem blbý. Za to my jim tleskáme za každou písničku, čímž se trochu dostáváme do pozornosti ...až jsme si s muzikantama pokecali, teda aspoň s basákem ...je prej litevec a v Irsku už žije dlouho.

Před půlnocí opět zablikala světla, takže se pomalu bude končit. Andy ještě od hospodského vyzvěděl plac na spaní ...prej tu je kousek za pabem fotbalový hřiště, kde můžem jednu noc přespát.

Vyplkáváme se do tmy a podle hospodského instrukcí odbočujeme nejbližší cestou doleva mezi domky. Plácáme se tmou, hřiště je po pravej straně, ale za vysokým plotem, tož jdeme dál po cestě, třebaš tam bude někde vchod. Vchod jsme nenalezli, za to za koncem hřiště to vypadá nadějně. Z jedné strany od cesty val, z druhé vysoká kamenná zídka a vypadá to zanedbaně, takže nás tu snad vyhazovat nikdo nebude ...přinejhorším ráno vypadneme dřív. Postavili jsme stan, baterky raději nepoužíváme a rychle do spacáků. Dobrou.

pátek

Probudil jsem se do světla a co jsem byl čůrat, tak jsme doopravdy lepší místo na spaní ve městě nemohli najít ...krytý jsme ze všech stran. Andy ještě spí, tož znovu zaležzám do spacáku a ke spaní se nemusím dlouho přemáhat. Polední zvony nám připomínají, že se tu už válíme kapku dlouho. Ale není kam chvátat. Vaříme ještě dlabanec, balíme se a teprve kolem druhé odcházíme. Počasí už je klasický irský ...sluníčkopřeháňkový. Máme v plánu si půjčit kola a objet na nich tenhle poloostrov. Podle směrovníků hledáme první půjčovnu kol „Paddy“ ...nebyl problém ji najít v blízké uličce. Ptáme se na ceny a podmínky. Předpokládáme návrat zítra k večeru, což je den a půl a vychází to na 13.5 eura na kolo. Záloha je 20 eur a jeden pas. Bereme to ...fasujeme kola, zámek s telefonním číslem pro případ nouze, upínací kšandy na bágly a vyrážíme do ulic. Na první křižovatce si Andy přendává bágl ze zad na nosič a upíná ho vyfasovanejšma kšandama. Moc se mi ten bágl na nosiči nezdá ...uvidíme jak se to osvědčí. První kruháč u dingelského přístavu raději přecházíme pěšky ...přeci jen to ježdění po levý straně nemáme zažitý.

Nasedáme a razíme, kola jsou v pohodě, dobře seštelovaný ...žádný šrot. Projíždíme další kruháč, most přes řeku ...zdravíme tu stopaře a za mírným stoupáním zastavuji u hřbitova a čekám na Andyho. Bágl taky zkusím přendat na nosič. Andy dorazil a hledá druhý upínací kšandy ...prej je nejspíš ztratil, tam jak si upínal bágl on. To to začíná ...bez báglu to ženu zpátky, zajíždím si tímto asi dva kiláky a naštěstí tam ten upínací popruh leží na zemi ...v Čechách by už tam nebyl. Při návratu vidím, že tam Andy s někým kecá, je to ten stopař ...francouz a cestuje po irsku stopem. Ptá se na cestu na Killarney, což je ale na úplně opačnou stranu a strašně se tomu diví. Ještě chvíli kecáme, udělali jsme společné foto, vyměnili mejly, já jsem upnul bágl na nosič, rozloučili se a razíme každý svým směrem. Silnice je jako nová a zatím bez nějakého drsného stoupání, takže kilometry ubíhají rychle. Za vískou Ventry nás láká cedule k prehistorickému muzeu, který je popsán i v průvodci. Ze mrzké euro do toho jdeme. Zaplatili jsme vstupný a

20. list

načepovali vodu na záchodě. Raritou tu je zkamenělá hlava mamuta a zkamenělá dinosauří vejce, dál tu jsou všelike keltské šperky, pravěké nástroje a spousta jiného haraburdí z různých dob ...vzpomněl jsem si přitom na Nevrlýho vyprávění o jakémsi muzeu v Čechách s různým haraburdím. V Irsku se asi fakt nekrade, po tom co jsme zaplatili chlapíkovi vstupný, zalezl do místnosti s cedulí „private“ a už jsme ho neviděli, jen při odchodu jsme hodně nahlas hlesly „gúd bááááj“.

Nasedli jsme na kola a frčíme dál. Je pod mrakem, kapku mlhavo, ale neprší. Po pár kilometrech se už silnice táhne nad mořem zařízlá ve skalnatém úbočí hory Mount Eagle. V jedněch místech dokonce silnici křížil potok ...natvrdo, žádná roura pod silnicí a i asfalt tu chyběl ...ale vůbec to nevypadalo, že by to bylo zničené po nějakém pořádném dešti. Asi to mají takhle udělaný schválně.

Přijíždíme k nějakému stavení ...hospoda a komplet z kamene ...cedule hlásá jméno Dún Beag, ale pod tím názvem by mělo být nějaké opevnění. Chvilí bloumáme a kus se i vracíme, než jsme si všimli dědu v malé budce vedle silnice, od které vede k útesům cestička. U dědu se platí vstupný, něco přes euro a pohlídá nám i kola. Pěšinou scházíme dolů k jakémsi zídčám a kobkám, opět všechno z kamene ...popravdě řečeno, čekal jsem něco většího, když je to tak proslavený ...výhled na útesy tu

je, ale pěkně. Vracíme se a jedeme dál. Asi po dalším kilometru je zase něco co je popsáno v průvodci, jakési Beehive Huts. Andy se už nechce platit další euro, takže jdu sám. Po zaplacení si to šněruju cestičkou nahoru až ke skupince kobek ve tvaru slaměných včelích úlů. Zasa celý z kamene, to je bydleníčko ...si něco takového postavím doma. Ploché kameny jsou do klenby volně na sebe poskládány tak, aby voda stékala vně ...co člověk nevymyslí. Další kobky se rýsují ve svahu za

kamennou ohradou, ale tam už oficiální přístup není. Vracím se a jedeme na kolech dál.

Další zastávku děláme na výběžku Sleah Head. Na skalce nad silnicí je bílý kříž s Kristem koukající s náma na to panoráto útesů a ostrovů Blasket Islans zahalených zpola v mlze. Nádhera, udělali jsme panoráto i se zvědavým rackem a šlapeme dál. Projeli jsme osadou roztroušených domků Coumeenoole, za kterou se nachází malá pláž Carrignaparka. Dolů k vodě jdu sám, na písku se nachází

spousta bílejších destiček ...Andy pak naznal, že to jsou sépiové kosti. Chvilí se kochám vlnama valících se na pobřežní písek, než mi jedna větší nalila vodu do bot ...raději jdu zpátky. Nahoře pak na kamennej lavičce, než se vydáme dál, při čokoládě chvilku vegetíme.

Po silnici projíždíme další osadu Dunquin, která už připomíná klasickou vesnici. Vepředu většinou jedu já a pak na nějakém kochacím místě na Andyho čekám. Noc je nedaleko takže to na nejbližším příhodném místě zapíchneme. Za Dunquin jsou pastviny, ale před Cogher Head končí.

21. list

Vyjíždíme na nevysoké sedlo pod Clogher Head a před náma se otevírá nádherný výhled na záliv. Myslím, že na noc zůstaneme tady ...Andy souhlasí, nejsou tu ploty a nocleh s takovým výhledem ...neber to čověče. Sjíždíme nížeji, aby jsme nebyli vidět od silnice a i nepodmáčené plácek bez kamení se tu najde. Jdu se kouknout ještě po okolí, voda čůrkem teče v jedné kamené rozsedlině ...o vodu tedy nouze nebude. A o trochu hore objevuji malej stouhenž, prostřední dvoumetrový kámen uprostřed a hafo kamenů v kruhu dokola. Ve škvirách v tom prostředním jsou nácpaný mince ...jako by se dalo všechno koupit. Vracím se a do ešusu jdu nechat nakapat vodu. Stmívá se, stavíme stan, kola vedle stanu jsem svázal k sobě a přivázal k nám ...snad je nikdo nešlohe. Opět začíná krápat, zalezáme, jdeme vařit něco na večeři a hajdy do spacáku.

sobota

Vaříme sladký jídlo, balíme. Nad náma proudí od silnice od busů k vrchol Clogher Head hafo lidí. Ukazují Andymu ještě ty menhiry a přidáváme se k davu. Andymu se nechce táhnout kolo až

nahoru a nechává ho v prostřed cesty. Já si ho raději povedu sebou ...přeci jen tu je dost lidí a ještě stoprocentně nevěřím, že by se tu vůbec nekradlo. U vrcholové skalky kolo nechávám, z nebe se spustily provazy vody hnány vichrem. Andy to otáčí a mete s ostatními lidmi zpátky. Já se schovávám do závětrí za skalku. Po čtvrt hodině dešťová smršť přestává, vyležám ze zákrytu a kochám se výhledem na moře. Čekám, že se sem Andy vrátí. Fotím tu kytičku, pak se vracím i já. Andy čeká dole, už se mu prej nahoru nechtělo. Ale vyzvěděl, proč ty všechny lidi sem

míří, prej je to nejzápadnější bod Irska ...no nevím, při pozdějším měření na padesátkový mapě bych řekl, že jižnější poloostrov Dunmore Head je na západ vystrčený o kapku víc.

Nasedáme, vracíme se na silnici a jedeme dál. Po pár kilometrech v obchůdku u benzíny za větší vesnici Ballyferriter zastavujeme a kupujeme chleba. Podle automapy by někde před náma měla být jakási křesťanská památka Galarus Oratory z 10. století, která je focená v průvodci. Není problém ji najít,

ukazatele k ní jsou už několik kilometrů dopředu. Za chvíli tam jsme, před informačním centrem zamykáme kola, vevnitř platíme vstupný a podle šipkovníků míříme k tomu oratoriu. Je to opět celokamenná stavba, tentokrát obdelníkovitého půdorysu ...nepřestává mě ta jednoduchost fascinovat, postavit obydlí jen z volně ložených kamenů ...kam se na to hrabou dnešní přesložité

22. list

stavby. Po obhlédnutí okolí ...zjistil jsem, že se sem dá volně dojít i bokem aniž by se muselo něco přelejzat a platit, a vyfocení se vracíme zpátky do infocentra, dlouho tu dilemuju jestli mám koupit padesátkový mapy po sedmi eurech oblastí kde jsme už byli ...nakonec je kupuju, jindá člověk vyhodí peníze za větší blbosti a mapy jsou moje radost.

Razíme dál, ve vísce Boherboy navštívujeme kostel ...u nás jsou vesnické kostely normálně zamknuté, tady jsou všechny volně přístupné ...asi to bude souviset s krádežemi. V kostele chvíli sedím, líbí se mi z kamínku udělané, něco jako jesličky, kamenné domky podobné oratoriím, v kterých svítí světýlka.

O kus dál před osadou Feohanagh je ze silnice hezký výhled přes záliv Smerwick Harbour na útesy Three Sisters. Je tu krásně vidět jak kopce postupně pohlcuje moře, Tři sestry představují už jen úpatí někdejších kopců. Ve Feohanagh dilemuju zda jet po hlaví silnici nebo si objet o pár kilometrů delší okruh více na sever. Je čas takže míříme na sever po silničce mezi roztroušenejma domkama. Na křižovatce, z které by jsme se už měli vracet na hlavní silnici, si ještě děláme asi kilometrovou zajížd'ku k Brandon Creek ...je to vysměřovaný šipkovníkama, takže lze předpokládat, že je to něco zajímavýho. Brandon Creek je úzký skalnatý záliv a z cedule se dovídáme, že se tu vylodili řádci „monks“ ...že by opičáci ...až kolemjdoucí lidi nás, po optání, vyvedli z omylu, že opičáci jsou „monkeys“ a tohle jsou „mnichové“. A bokem tu je aj malý pomník jak ti mniši jedou na plachetnici.

Vracíme se na křižovatku a frčíme na jih, po levoj straně v mlze by měl být horský hřeben s nejvyšším kopcem tehle oblasti Brandon Mountain, 952 metrů vysoký. Je pod mrakem, ale skrápne jen sem tam. Jedu

vepředu, zdravím kolemjdoucí slečnu a za zatáčkou proti větru to šlapu do kopca. Na Andyho počkám až nahoře. Vyfuněl jsme nahoru s radostí, že to stoupání mám za sebou a čekám. Čekám až se Andy objeví v zatáčce. Po čtvrt hodině znervozňuju a pomalu se vracím za nejbližší zatáčku, kde je v tom stoupání vidět na asi kilometr a půl dlouhý úsek silnice a Andy nikde. Asi se něco stalo, tož se vracím dolů. Cestou mne napadá myšlenka, že se tam Andy zakecal s tou kolemjdoucí slečnou ...jestli jo, tak ho to bude stát aspoň pivo ...irský. Když už jsem skoro dole Andy se vynořil vysmátej ze zatáčky. Je mi to jasný ...mám pivo. Prej je to polka, dělá tu operku a ted' ta její rodinka je tu někde na návštěvě, takže se šla projít ven ...máme na ní mejla.

Znovu vyfuňuju proti větru do kopca. Na křižovatce, kde už jsem dneska jednou byl se napojujeme na hlavní silnici a stoupáme dál do sedla, kde si dáváme müsli pauzu. Ted' nás čeká klesání a pak pohodová rovina až do Dinglu. To se to jedééé a aj sluníčko vysvitlo. Na známým kruháči u Dingli jsme za chvíli, mohou být tak tři hodiny, takže na vracení kol je ještě čas. Placatíme se po přístavu a prohlížíme si rybářský lodě ...nejvíc mne zaujala jedna ohořelá. U přilehlého infocentra se dočítáme, že se tu pořádají vyhlídkové jízdy na delfína jménem „Fudgi“, právě jedna loď

23. list

s touristama odjíždí ...no, bylo by to asi zajímavý, ale za ty eura??? Podle nalezené schématické mapky okolí se na kolech, než je vrátíme, ještě pojedeme kouknout za město směrem k ústí zálivu po nějakým placu na spaní. Vyrážíme po silnici směrem na Tralee, kde asi po kilometru a půl odbočujeme vpravo směrem k věžovaté zřícenině jménem Hussey's Folly. Proudí k ní skupinky lidiček, takže neváhám přelízt ohradu jako oni a jedu na kole až k tej věži. Samotná věž je za ohradou, travnatý plácky a moře hned vedle ...na spaní jako stvořený a v noci by tu nemuselo být tak rušno. Čekám ještě na Andyho, kterež se zasekl u ohrady ...s noclehem tu lze jen souhlasit. Při focení se mi strhal film ve foťáku ...to je krám, expozimetr nejde, blesk nejde, ted' ještě tohle. Trávou tu otírám kolo, aby bylo při vrácení aspoň kapku čistý.

Vracíme se zpátky do Dinglu, tentokrát cestou přes ohrady podle zálivu, kudy chodí ostatní lidé. Prokličkovali jsme se uličkama k půjčovně, vracíme kola, chlapík nám vrací pas a

zálohu ...na kola nic neříkal, tak jsou asi v pohodě, děkujeme a vyrážíme do ulic Dinglu. Procházíme hlavní ulici plnou obchůdků, pak vlevo ke kostelu, kde chvíli vevnitř sedíme. Pak už to bereme směrem k naší věži. Cestou jsme se ještě stavili na benzínce, kde jsme doplnili benzín do vaříče, vodu do pet-flašek a dopřáli jsme si velkou dobrou zmrzlinu za jedno euro ...nekup to. Šlapeme to po pobřeží, míváme krásu. Už jsme skoro u věže, koukám na moře, kde křížuje plachetnice a něco Andymu při tom říkám ...delfííííííí, ukazuju při tom na moře. Týýý brd'o, já vidím poprvní volnýho živýho delfína, to je asi ten „Fudgi“. Sedáme si a čučíme na moře s vyskakujícím delfínem, Andy ho zkouší fotit ...snad nějaká fotka vyjde. Asi po půl hodině to delfína přestává bavit, vyskakuje čím dál míň a pak zmizel úplně.

Lidí už tu chodí míň, ale se stavěním stanu čekáme až na setmění. Mezi tím se jdu kouknout k nedaleké věži

funkčního majáku, odkud lze už pořádně rozeznat co to je na protějším do moře zříceném břehu ...je to zbytek zdi ...a jó, na tej schématickej mapce to je pod názvem Towereen Bawn ...maják postavený roku 1847. Ten zřícený břeh vypadá drsně ...nechtěl bych tam být, když to padalo. Vracím se a ještě chvíli vegetím u moře. S večerem stavíme stan v jednom d'olíku a vaříme. Andy si bere léky a já jdu psát canc k moři, které ted' při odlivu hodně ustoupilo a odkrylo skaliska. Fouká slabej větřík, v dálce svítí světla Dinglu a od přístavu po moři vedou dvě řady

24. list

zelených a červených náhodně blikajících bójek navádějící lodě ústím zálivu na volné moře ...takový blikátka ani na diskotékách nemaj. Jak tak koukám přepadává mne splín, dochází mi totiž že naše cesta po Irsku pomalu končí, zítra už pojedeme stopem zpátky na Cork. Zapisuji si tuhle atmosféru dingelské zátoky do paměti a rozčarovanej jdu spát, vlastně ještě musím za tmy vyndat seklej film z foťáku. Tož potom dobrou.

neděle

Budí nás hlasy lidí, ale vstáváme v poklidu a vaříme si brkaši. Vyrážíme po cestičce kolem funkčního majáku po útesech na Beenbane Head a pak dál na hlavní silnici na stopa. V těchto místech pomalu přechází záliv do volného moře a voda pod útesy už je celkem divoká ...nechtěl bych tam spadnout. Hladina v zálivu je klidná, ale jen co nějaká loď vyjede z ústí skoro se ztrácí za vlnami.

Cestička vede opět mezi ohradou a krajem útesů, které na několika místech připomínají, že sem tam padaj do moře ...mám z toho respekt. Obcházíme kamennou pláž na Beenbane a po louce míříme nahoru na Beenbane Head. Někde tady by měl být kamenný kruh. Vypapřčávám se nahoru jako první a koukám ...že by tady ta skalka čučící z trávy bylo ono ...se mi nezdá. Koukám znovu do mapky ...no jo, proč sis Perníku včera zafiksoval, když jsi se koukal do mapy, že je to tady? Ono je to ve skutečnosti o kilometr vedle. Ale ten výhled tady stojí každopádně za to trmácení. Na východ do dálky pokračují strmé útesy ...ohlodané kopce a na západ se v celé své kráse rozprostírá dingelská zátoka s městem v pozadí krytým horami. Na jih širé moře a na sever se až k úpatím hor táhnou

políčka, pastviny a roztroušené domky.

K tomu kamennému kruhu ...no, budeme se muset vrátit dolů na cestu. Andy je možná trochu naštvanej, že jsme se sem plahočili a k cestě se vrací přímo přes pastviny. Mě se, ale moc nechce přelízat ploty, takže se raději vracím kudy jsme přišli. V osadě Beenbane se jednoho dědu ptáme na kamenný kruh ...na křižovatce doprava. Prosím ho ještě o vodu ...už chčípám žízní. Tedy po silničce do prava a pak ...asi to bude na tom vršíčku uprostřed pastvin, kde jsou krávy. Moc se mi nechce mezi ně, raději půjdu po vedlejší pastvině. Přeležám kamennou zídku a vidím, že vedlejší pastvina je od té s krávami „oddělena“ zídkou z větší části rozbořenou ...takže nezbývá než to risknout. Krávy po nás čučí, ale jinak se od pasení nenechají rušit. A hle, je to ten kamenný kruh zvaný Ballintaggart ...je to tu napsané na ceduli a od krav oddělený zídkou. V trávě je spousta velkých valounů, ale nějaký systém v tom moc nevidím ...normálně bych mne nenapadlo, že tu něco bylo. Každopádně je tu pěkný východní výhled na jezero Short Strand.

Opět přeležáme zed' a po pastvině to míříme ke vzdáleným vratům, za kterými už by měla být hlavní silnice. Přelezli jsme bránu a po silnici popocházíme na nedaleký plac, vytahuji cedulu s nápisem „CORK“. A jedééém druhým autem rovnou do Corku ...irskéj stop opět nezklamal.

Sedím opět vzadu a vychutnávám si tu pohodu. Od Diglu na východ ještě jedeme hafo kilometrů kolem zálivu ...v duchu se s ním loučím a splín zaháním veselejšíma myšlenkami ...jsme opět na cestě!!! Při projíždění Killarney si pro sebe zdravíme známý kruháč, u kterého jsme před pár dny ...už tak vzdálených, sháněli na benzínce pivo. Ve městečku Macroom nám řidič udělal vyhlídkovou

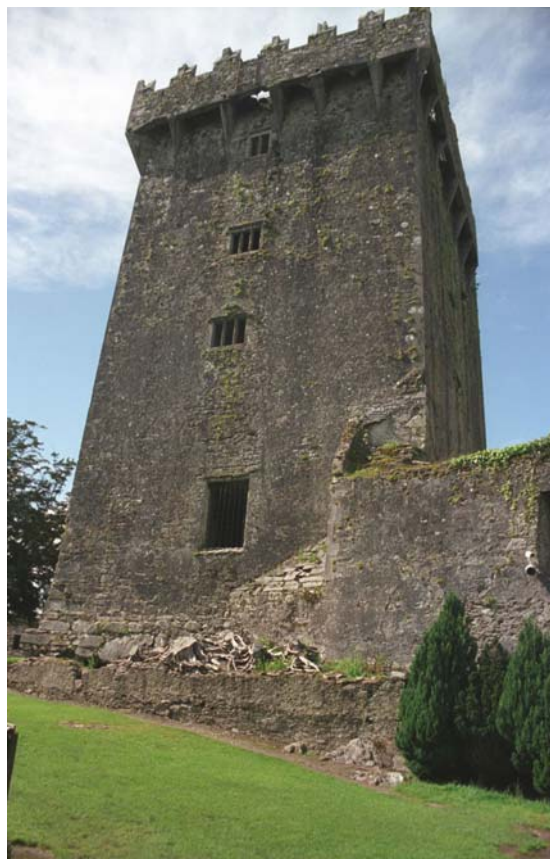
25. list

jízdu ...prý to přes město je kratší. A nedaleko v jezeře za Macroom poznávám most, tedy jen mostní oblouk utopený uprostřed jezera ...kterýho jsem si všiml již cestou z Corku, na začátku naší cesty ...jojo, kruh se uzavírá. Domlouváme se s Andym, že když nám tak krásně vyšel stop a máme čas, že toho využijeme a navštívíme hrad Blarney Castle, který se nachází několik kilometrů před Corkem. V duchu si říkám, že by nás tam řidič mohl ten kousek odvézt ...ale to bych si už po stopařské štěstěně vymýšlel moc. No, vysazuje nás na křižovatce, nevadí. Popocházíme o kus dál k benzínce, začíná pršet, maluji cedulu „Blar.“ a stopujeme. Asi po čtvrt hodině nám staví starší

manželskej páreček, že chtějí jet taky na hrad, ale neví přesně kudy. My máme aspoň mapu, takže navigujeme. Ve městečku Blarney se s nima na parkovišti před areálem hradu loučíme, v budce platíme vstupný, kupujeme si ještě višňovou zmrzlinu a začíná průtrž mračen. Když se dešťová smršť trochu uklidnila vyrážíme parkem na ten slavný hrad známý z průvodců. Zpočátku hrad není vidět,

až si člověk říká co v těch průvodcích je vůbec foceno za věže, ale ty vykuknou mezi korunami stromů až těsně před hradem. Opět prší, ke schování využíváme hradní jeskyni „Badgers Cave“. Zkousím tu rozchodit zaseklej foťák ...a nic, tak už ho můžu šoupnout na dno bat'ohu. Zamrzí to, ale aspoň že fotí ještě Andy. S baterkou jsme prolezli jeskyňku, která překvapila svou délkou. Vysvitlo slunko, takže hurá nahoru. Bágly necháváme v jednom výklenku ...nahore by jsme se s nima úzkým schodištěm stejně neprotáhli. Je to tu správná prolejšačka až jsme „zabloudili“, porušili jednosměrky na schodištích a tak. Úplně nahore je ten slavný „kissing stone“ ...ale platí se za to, takže na vocucávání kašleme a raději se kocháme výhledem po okolí. Pěkný to hrad. Vrátili jsme se dolů, oblezli ho ještě ze všech stran a vydali se kouknout do okolního parku, kde zaujala malá jeskyňka „Witch's Cave“. Dostat se ven z areálu tady z tohoto kouta parku asi nepůjde, tož se musíme kolem hradu vrátit příchozí cestičkou. Vracíme se, na vrátnici zavíraj vstupní bránu ...jéje, nás tu zavřeli ...výlez je prý, ale vedle. No, málem jsem se tím vrátným motadlem s bat'ohem neprotáhl.

Vymotáváme se na hlavní silnici, přešli pár křižovatek a na jednom plácku za opět slunečného počasí stopujeme na Cork. Jedem během chvilky, vzaly nás dvě ženštiny, nejspíš matka s dcerou.

26. list

Dceru veze na vlakový nádraží a nás prej odveze až na předměstí „Douglas“, kde bydlí Smidrs. Projíždíme skrz Cork, minuli přístav, zavezli holčinu na vlakáč a teď to frčíme na jih po hlavní silnici. Jelikož jsme přijeli z jiné strany než co to tu známe zaveleli jsme k odbočení na kruháci pozdě a teď jedem na východ do starýho „Douglasu“ ...čert se tady v těch názvech periférií vyznej. Ženština byla, ale pohodová,

po chvilce dorozumívání pochopila kam, že to přesně chceme a že teď jedeme už na druhou stranu. Promyslela silnice, odbočila z hlavní, prokličkovala další ulice ...a už jsme na křižovatce vedoucí k tomu našemu „Douglasu“. Děkujeme a vysmátí, že už jsme tady jdeme překvapit Smidrsa.

To je radosti, vyřikávání si zážitků, sprcha, vyprání hadrů ...pohoda. Několik hodin tak uběhlo jako voda a ještě vyrazíme do

města na picu. Jen vyndám oblečení z pračky, mokré ho na sebe obleču a můžeme jít. Původně jsme chtěli jet městskou, ale jak jsme kecali ujela nám před nosem a další jede za dlouho, takže po svých už známou trasou do centra. Cestou jsme jukli na fotbalový zápas, vyfotili si nějakou gotickou věž, navštívili Kejtynu kolej ...jen ze dvora a hurá na picu. Při čekání než picu udělají jsme opět koukali na mistra picaře jak mastí ty kola těsta. A teď dilemujeme kam ji půjdeme sníst. Nakonec po kličkování v uličkách usedáme na schody něčeho ...asi kostela a ládujeme picu do sebe. Tak teď by bodl ještě jeden gines a nemělo by to chybu. Tedy je opět dlouhé dilema kam jít na to pivo, ale nakonec nás Smidrs dovedl do fajn pabu. Andy mi kupuje ginesa za ten kopec, kterej jsem musel včera na kole šlapat dvakrát. Kecáme, největší zábava pramení z překladů naší české mluvy do Kejtiny angličtiny. Chutnám tu asi ještě další dva druhy piva ...stejně se začínám těšit na českou pivařskou mok. Po čase vyrážíme zpět ...a máme to na háku jít pěšky ...pojedeme tedy městskou!!! Na zastávce na ni chvilku čekáme, v ruce připravený drobný. Lístky se kupují až vevnitř od štíplísta. Bus přijel, nastupujeme a zabíráme sedačky. Lidí tu je dost a tak chvilku trvá než se k nám štíplístek dostal. Zatočil mašinkou a vylezla jízdenka ...a to je všechno, už jedeme na „bílo“ až do Douglasu. U Smidrsa jsme pak hned zapadli spát, že ani nevím jak rychle jsme usnul ...chrrrrrr.

pondělí

Vstávám, úúúúúúúú, proč??? Smidrs musí do práce. Snídaně ...tož jo. Po již včerejší domluvě dnes pojedeme bez bágů navštívit Middleton se slavnou visky. Vyrážíme bez bágů, po kapsách jen nejnnutnější věci jako mapu, vlkofku a tak. Vyrážíme, prší, Andy si po dvou stech metrech na nejbližší křižovatce vzpomněl, že si zapomněl vzít léky. Eště, že tak, jinak bych ho bacil ...vzpomenout si na to za pár hodin ...radši nedomejšlet odkud se vracet. Klíčky od bytu nemáme, tož to obracíme po známé cestě k nedalekému Smidrsovi pracovišti. Andy vniká dovnitř za Smidrsem. Jdu čekat do deště ven, nechce se mi s nikým komunikovat ...rampa pod nedalekým

27. list

výjezdem poskytne přístřešek než se Andy vrátí nadopovanej lékama z chaloupky. Po chvilce čekání ze dveří „DeSigns“ vykukuje Smidrs, abych se šel schovat dovnitř ...čekal jsme to, sám bych to šel taky nabídnout, není zrovna slunečno. Snažím se co nejšetrněji odmítnout a dělat v mokrejch hadrech na sobě drsňáka, kterému není zima ...já se fakt tej komunikaci vyhejbám jak můžu, možná i proto se tak nevědomky otužuju.

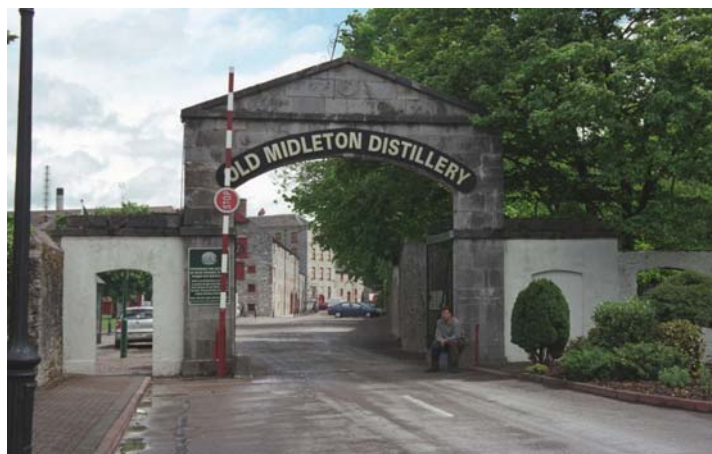
Andy se po čtvrt hodině na kole vrací, už neprší. Ted' snad už nestojí nic naší cestě na výpadovku na Midleton. Vracíme se na známou hlavní silnici, po které jdeme až ke korskému přístavu. Pravda, trochu jsme dilemovali nad mapou a realitou silnic ...ale bloudění patří k cestě. Dlouho jdeme kolem korského přístaviště s kotvicíma velkejma rybářskejma loděma. Cesta pak udělala myšku, Andy vyfotil opuštěnou benzínku TEXACO pro kámoše a po pár kilometrech za mostem, za křižovatkou zastavujeme na stopa. Je pod mrakem a na ceduli máme „Midl.“.

No, bez bágů to stopování jde hůř.

První auto zastavuje tak po hodině a jede až do Midletonu ...je to fajn, i když jsme předpokládali, že tu každé druhé projíždějící auto jelo těch třicet kilometrů do vzdáleného městečka.

Chlapík je pohodář, prakticky řečeno melouchář na cestě mezi kšeftama. Vyražený zadní boční vokýnko zaplátovaný sololitem a směs materiálu smíchavým s náradím ...styl mi připomíná otecka. Sedám si dozadu do tej směsice a jedeme.

Rachotilo to, ale dojeli sme ...nerozpadlo se to ...takový auta jsou nejvěrnější. Jsme vysazeni na hlavní štráse Midletonu. Ptáme se na destilérku ...musíme prej ještě o kus dál a pak doleva. Tam už nešlo minout bránu s nápisem „Old Midleton Destillery“. Hned na nádvoří zaujal kus odstavenýho měděnýho trychtejře ...tááááá kovej destilační kus. Ke vlezu do vstupního infocentra nás láká teplo za prosklenějma dveřma, kde Andy zkouší ukecat studentskou slevu ...to snad

není „j“irka, vona bába fakt po nás chtěla, jako první ze všech vrátnejch bab, studentskej průkaz. Těch plnejch sedm eur ...má v tom bejt i vochnutávka ...nakonec to bereme ...vem to Peprníku jako, že to je sedm kaček.

Raději vynechávám přepočty, svoje eura jsem už stejně utratil a ted' беру ze Smidrsovejch půjčenejch. V pravdě, celkově jsme se s Andym rozšoupli více než jsme původně chtěli ...teda aspoň jestli za seba můžu mluvit ...ale kdo ví kdy se do jirských krajů zas podívám ...tož čert vem eura.

Máme lístky. V teple haly vyplňuju leták, na kterej prej můžu vyhrát flašku visky ...nic jsem do ted' samozřejmě nevyhrál. Vedle je hned obchůdek, kde si návštěvník může kromě hafo ročníků whisky koupit i pantofle, trička, čepice, fajfky ...vše s emblémem Jameson's whiskey. Prohlídli jsme všelijaké artefakty vystavené v hale ...a už tu máme naši průvodkyni. Vlezáme do malého kinosálu, kde nám promítli filmek o destilérce ...moc jsem tedy nerozuměl. Prolezáme hafo budov

28. list

s rozličným zařízením ...jako sklad obilí, sušírnu, pražírnu, drtírnu, kvasírnu, dvojitou destilačku, sudárnu a já už nevím co všechno. A to komplet bylo poháněno obrovským mlýnským kolem. Prohlídku završuje ochutnávka v tamní restauračce, kde jsme u baru vyfasovali štamprlu toho zrzavého moku. Na ochutnávku k porovnání ještě dalších druhů či ročníků jsme se nedostali ...zúčastnit se mohli jen čtyři lidi. My si s Andym radši sedíme za stolem a vychutnáváme si tu chuť a přitom jsme vymysleli „Čoveče nezlob se“ jako hru na Štěpkovské sčuty.

Dopili jsme a šlapeme zpátky do midletonskejch ulic. Andy dostal chuť na bagetový rohlíky, tož obcházíme obchůdky ...v třetím jakési mají, ale nejsou to stejně ty pravé co jsme jedli u Verči v Galway. Já si k tomu navíc kupuju plechovku stoutu. Při tom courání se venku strhla dešťovo větrná smršť ...až jedna kolemjdoucí paní zasyčela „krejzy iriš vedr“. Andy se toho hnedle chytl, aby s ní prohodil pár slov o tom, že asi nebude irka ...taky, že nebyla ...irka by to asi nikdá neprohlásila.

Míříme prohlídnout nedaleký kostel se hřbitovem ...polem keltských křížů. Pak už se pomalu vracíme zpátky, někam na výpadovku směrem na Cork. Stopujeme, opět je to slabší. Chlápek stopující za náma odjel hnedka. Nakonec nás bere chlapík, kterej prej dělá v destilérce.

Necháváme se vysadit kdesi v Corku. Nikam nechvátáme a je čas, takže se procházíme korskejma uličkama a hledáme jakéjsi „zvonící“ kostel. No, nevím jestli jsme ho našli, každopádně jsme navštívili kostely dva.

Ještě musíme koupit nějaký požitaviny na večeru a chtěl jsem nějaký to plátno, který jsem tenkrát viděl u klifů. Tož hledáme nějakej suprmárket a butik. Po chvilce bloudění jsme cosi našli, kupujeme zeleninu na salát a piva na dovoz domů. Vedle je hned takovej malej butik s hadrama a různějma cetkama. Jakýsi plátna tu mají, ale maj je dražší než tam na clifech ...to zasa Andy něco předpověděl, že to ve městě bude levnější. No, je to poslední možnost koupit. Dilemuju mezi dvouma plátnama než to jedno mi kdosi koupil před nosem ...aspoň jsem měl po dilematu.

S taškama jak po velkém nákupu se s Andym dohaduju jestli se už vracet ke Smidrsovi nebo se ještě kouknout na katedrálu. Andy má prej už překostelováno, ale nakonec jsem ho ukecal. Takže to vezmeme obloukem přes katedrálu. A jak tak jdeme naproti na chodníku je známá tvář ...Kejtýýýý. Andy ožívá a nastartovává komunikačního živla. Ke katedrále se jde hned veseleji. Bohužel už je něco po šestej a katedrála je zavřená ...můžeme koukat jen skrz bránu, je to škoda.

Tož už můžeme zamířit ke Smidrsovi. Vracíme se na známou hlavní silnici, kolem novodobého zvláštního kostela podle kterého již za tento zdejší pobyt jdeme po třetí ...objevovatelská chuť zůstala už jen mě, i když to znamená jenom přejít silnici. Jak se mi ten kostel předtím moc nelíbil ...přeci jen mám raději staré kostely, tak ve vnitř naopak zapůsobil ...novodobá architektura má taky něco do sebe. Jdeme dál. Naposled jsem si cestou prohlídl pomníček úzkokolejky ...mostní

29. list

oblouk s kusem kolejí, kdysi tudy vedoucí. Zatlačit chmurný myšlenky o konci vandru a ...asi dvoukilometrová cesta zpátky ke Smidrsovi byla za náma.

U Smidrsa jsme si dali sprchu ...pro jistotu, aby jsme v letadle nesmrděli. Udělali večeri s Andyho oblíbeným celerovým salátem a k večeru začali balit. Budeme odvážet i Smidrsovi věci, takže do bágů cpeme co nejvíc a něco bude do igelitek do letadla. Večer se na čaj a pokec stavila i sousedka. Nabídla se, že nás na nádraží ráno odveze autem. Sice jsem potichu preferoval tam dojít pěšky, ale Andymu se prej nechce ty tři, čtyři kilometry táhnout „do kopca“ ten bágl. No, nakonec budeme aspoň moci o hodinu vstávat později. Po půlnoci rozpouštíme sešlost a jdeme chrupat.

úterý

Budí nás k barákáre přijíždějící auto. První myšlenka ...zaspali jsme a sousedka už tu pro nás je. Planej poplach ...z mejdanu přijela Smidrsova spolubydlící. Tedy máme ještě hodinku spaní k dobru, ale stejně už jsem zabral tak na půl oka. Po hodině se začínáme aktivovat, sousedka přijela přesně. Rozloučili jsme se se Smidrsem a Kejty a frčíme ranním oparem na letiště. Je čas, brouzdáme po letištní hale, ale pak že raději odbavíme bágly hned ...co kdyby byl nějaký problém. A jako by jsme ho přivolali. Bágly prošli v pohodě, tedy po nalepení lístků v pohodě odjeli po pásu kamsi do pryč. Problém nastal při rentgenu příručních igelitek. V jednej byly Smidrsovi šroubováky a ty si do letadla vzít nesmíme ...sou moc ostrý. Andy tedy šel řešit co se šroubovákama a já jsem na něho čekal s ostatními věcma v hale.

Po čtvrt hodince přichází Andy rozčarovanej ...že ty šroubováky letištní zaměstnanec přináá do jeho báglu, ale Andy mu zřejmě moc nevěřil ...přinejhorším Smidrs o ně přijde. Tak, pasovou a celní kontrolu máme za sebou. Zbývá na bezcelní zóně koupit flašu Jameson's whiskey, jednu malou kovovou irskou flétničku a můžeme se řadit k výstupu z haly. K letadlu musíme dojít

skrz chladné irské ráno, svítání pomalu přechází v nový den. Nalodili ...tedy naletadlili jsme se. Ted' jsme si poručili lístky vzadu za křídlem. Tentokrát bude u okna sedět Andy.

Opět nás pozdravil šofér letadla, poděkoval, že jsme si k letu vybrali zrovna jejich společnost, v letadle to hrklo, škytlo a suneme se k ranveji. Opět známá forsáž a už se odlepujeme od země ...ahóóóóóój jirskóóóóóó. V ranní oparu jsme obkroužili sluncem nasvícený Cork a nabrali směr východ. Letadlo je poloprázdný, takže se přesouvám na zadnější sedačku a taky se kochám

30. list

V mrakách se pod náma začala objevovat klikatící se křivka Vltavy. Obkroužili jsme Prahu, přistáváme ...drnclo to, a jsme zasa doma. Z letadla jsme přešli do přistaveného busu, který nás odvezl k odbavovací hale. Celníci jsme tentokrát prošli v pohodě, vyzvedli bágly. Smidrsovi šroubováky tam byly ...křivdili jsme tedy tomu človíčkovi. Na lavičce jsem pak Smidrsovi věci z mýho báglu předal Andymu ...snad to nějak domů dotáhne.

Ted' už počkat jen na městskou. Andy pojede přetíženěj věcma rovnou na vlakáč. No a já se podívám ještě na údolí Šárky. Městská je tady, jedeme. Po pár stanicích se s Andym loučím a vystupuju ...snad na správné zastávce.

mrakama pod náma. Tentokrát jsme na dlabanec dostali něco jako čevapčiči. Andymu to moc nešmakovalo, takže jsem to po něm s radostí dojel. Dvě hodiny utekly jak voda a začali jsme klesat.

Mapu Šárky nemám, takže to projdu nějak jak mne napadne. Od zastávky do lesa je to kousek, z lesa zase kousek na louku. Pořádně se nadechuju a zavírám oči. No jo sem zasa doma, z louky stoupá hutný vzduch prosycený milióny vůní ...nádhera ...astmatik by se osypal. Irové mají jen lehký čerstvý mořský vzduch ...je to úplně jiná krása.

Prošel jsem několik kilometrů cestiček, pokochal se několika skalními vyhlídkama a je čas se vrátit. V restauračce jsem si k obědu dal českou klasiku ...smažák. Tramvají a metrem dojel na vlakáč ...a ted' už čeká jen cesta vlakem do Buděj.

...tož bylo fajn
Peprník